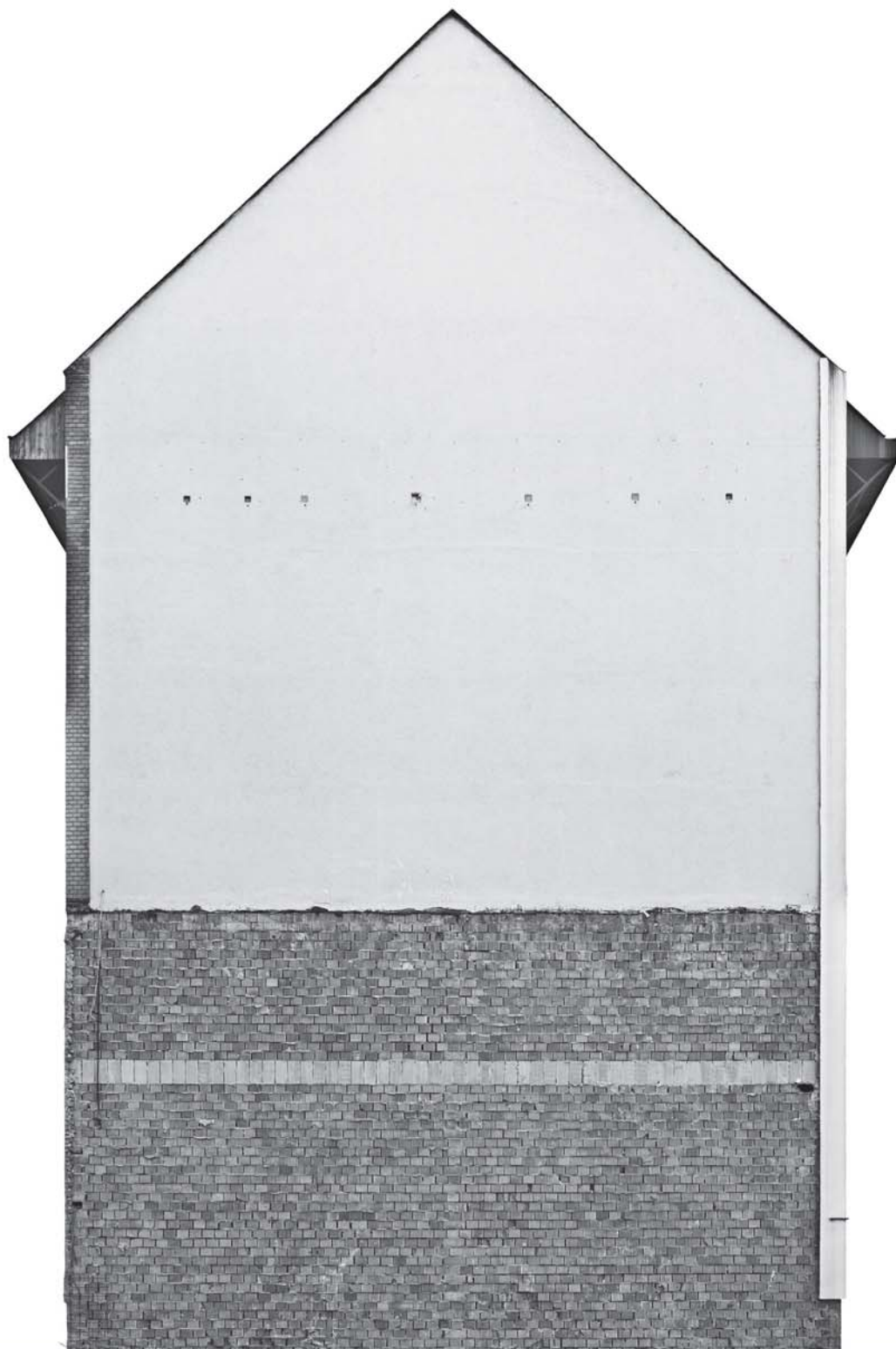

CZIGÁNY ÁKOS

Várfok Füzetek 23. | Várfok Booklets 23

CZIGÁNY ÁKOS

Jelen kiadvány Czigány Ákos *Földek* című egyéni kiállításának alkalmából jelent meg, amely 2016. december 2. és 2017. január 21. között került megrendezésre a Várfok Galériában. | *The present catalogue was published on the occasion of Akos Czigany's solo exhibition entitled Grounds organized at the Várfok Gallery between 2nd December 2016 and 21st January 2017.*

A kiállítás kurátorai | *Curators of the exhibition:*
DILLMANN Vanda, KOVÁCS Krisztina

© A könyvet tervezte | *Graphic design:*
CSÁKI László

Szerkesztők | *Editors:*
DILLMANN Vanda, KOVÁCS Krisztina

© Szerzők | *Authors:*
BARTA Edit, SZÁRAZ Miklós György

© Rövid leírások az egyes sorozatokról | *Statements:*
CZIGÁNY Ákos

Barta Edit és Száraz Miklós György szövegét fordította:
MÓRA-ORMAI Zoltán, lektorálta Jane HATTATT, Lance HATTATT
Texts of Edit Barta and György Miklós Száraz was translated by Zoltán MÓRA-ORMAI and reviewed by Jane HATTATT and Lance HATTATT

© Fotó | *Photo:*
CZIGÁNY Ákos

#akosczigany
#varfokgallery

ISBN 978-615-5323-07-2

Kiadja | *Published by:*
© VÁRFOK Galéria (Szalóky és Szalóky Kft.), Budapest

Nyomda | *Printed by:*
PANNÓNIA Nyomda Kft., Budapest

Budapest, 2017. január | *January 2017*

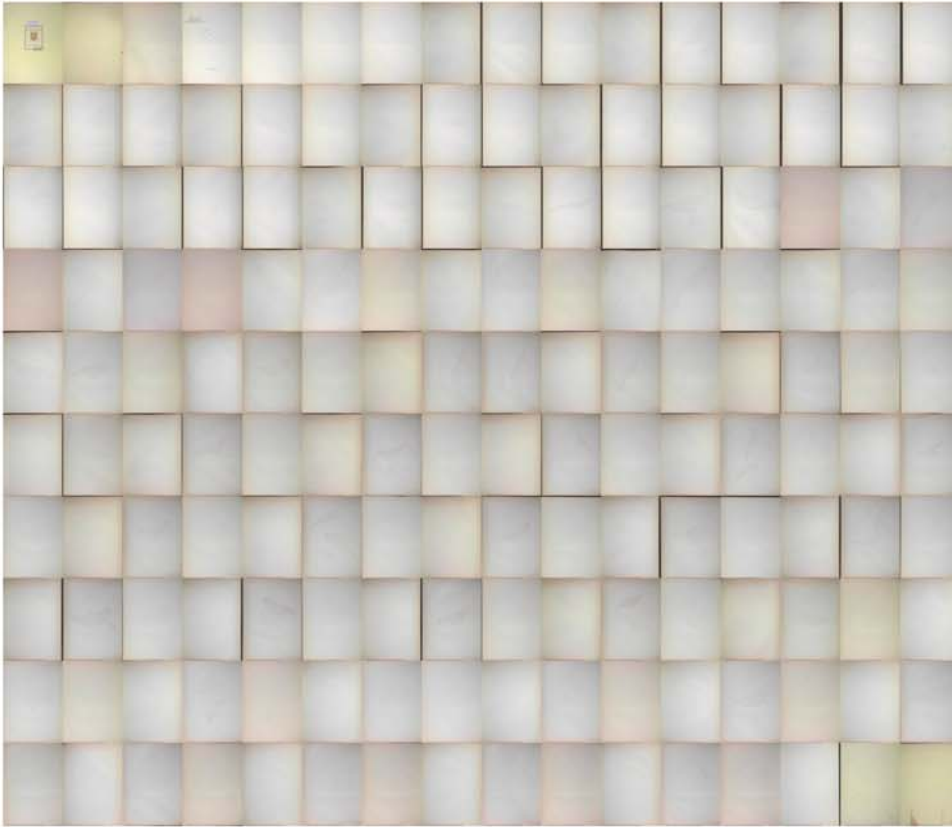
© Várfok Galéria | Szalóky Károly
Minden jog fenntartva | *All rights reserved*

A művész a Galéria: A művészet fénye, Földek, Otthonok, valamint Gazdaság című sorozatainak létrehozásához a Nemzeti Kulturális Alap támogatásában részesült.
To create his series Gallery: The light of art, Grounds, Homes, and Economy, the artist received support from the National Cultural Fund.

CZIGÁNY ÁKOS

Várfok Galéria

Darwin Online

2009—

Ezeken a kompozíciókon Charles Darwin egy-egy könyvének üres oldalai láthatók, abban a sorrendben, ahogyan az adott kötetben követik egymást. A felhasznált digitális alapanyag forrása a Darwin Online nevű internetes archívum, mely a tudós kutató lehetőleg valamennyi művét egybegyűjti és dokumentálja, a korai kiadások fotóreprodukcióival kezdve.

Egy kötet összes üresen maradt oldala egy képen: a könyv üres része. Ritmikus némaság, a könyv előtti és a könyv utáni idő térbelisége. A papíryanag, a nyomtatási technológia, a könyvhasználat sok esztendő nyomain, Darwin munkásságának túldaláról egyre több hiátus tűnik elő. Világképek vakfoltjai, a vallás és a tudomány árnyképei, kísérteit, viszonya a semmihez. Teremtés? Evolúció? Megannyi szöveg és kép után lehetséges-e tiszta lapot nyitni?

In these compositions, I assembled blank pages of various books by Charles Darwin, preserving the original sequential order of the pages in each volume for each composition. For this purpose, I sourced digital material from „Darwin Online”, a web archive dedicated to collect and document the complete works of the luminary naturalist, including full photographic reproductions of the earliest editions of his works.

An image composed of all the pages in a volume that were originally left blank — it is the blank part of a book. A rhythmic silence. The space of time before and after the book. Following the aged tracks of the paper, the printing technology and the fate of the book, further gaps emerge beyond the reverse of Darwin's oeuvre. Blind spots of ideologies, shadows and ghosts of religion and science, and their position with regard to nothingness. Creation? Evolution? After so many texts and images, is it still possible to have a clean sheet?

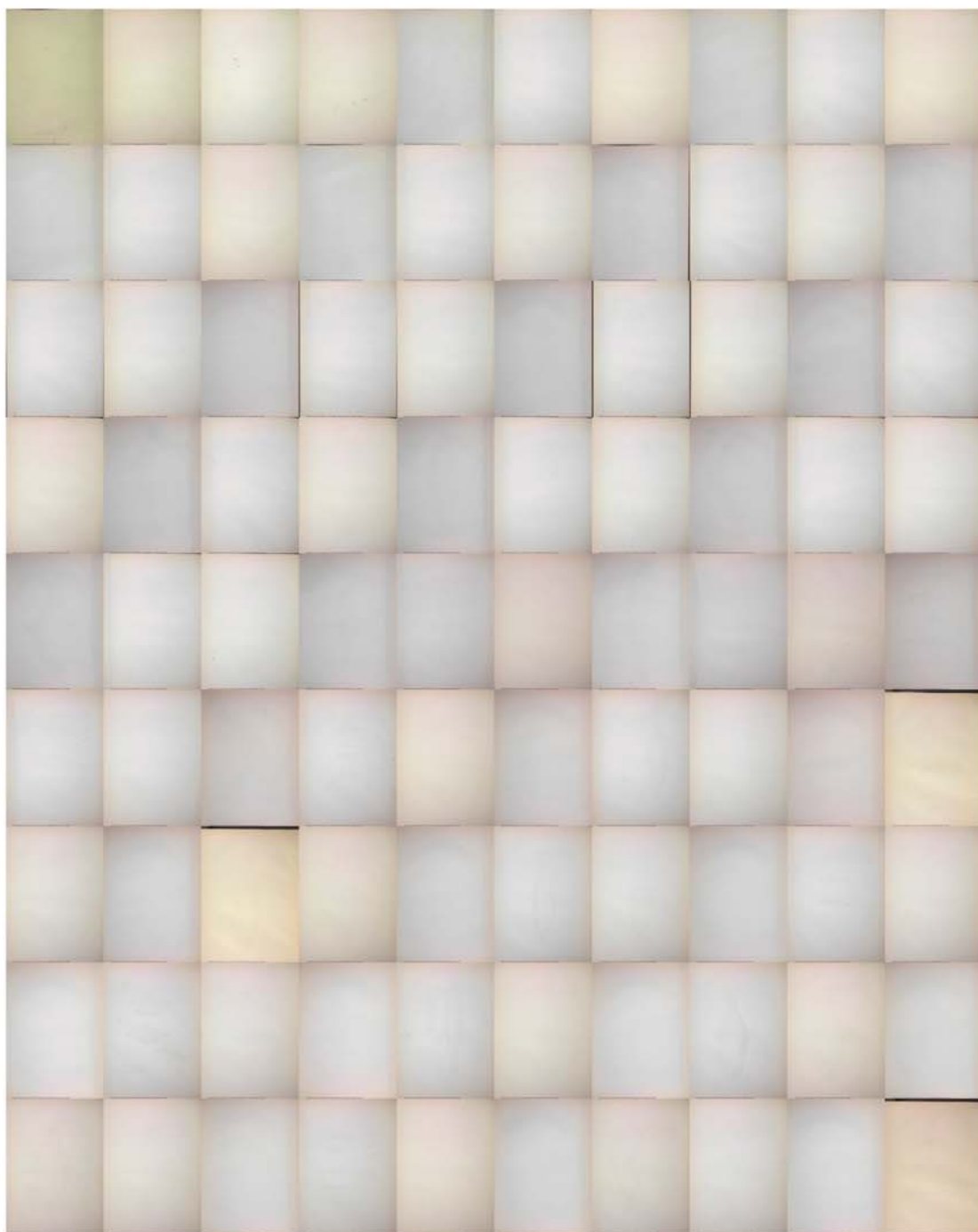
160 üres oldal | 160 Blank Pages: Birds Part 3 of The Zoology of the Voyage of HMS Beagle.

Edited and superintended by Charles Darwin. London: Smith Elder and Co. 1841

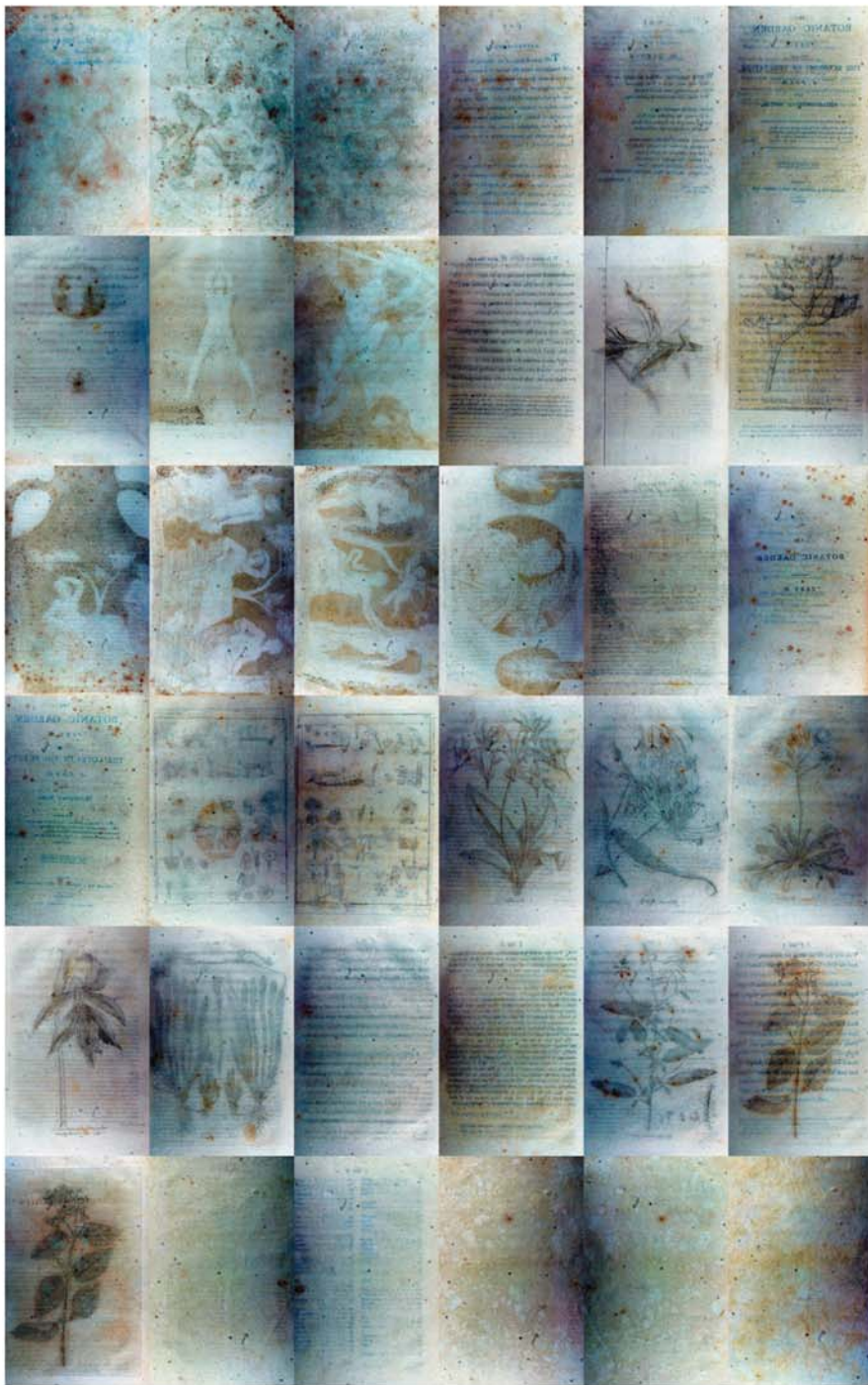
2010, archival pigment inkjet print

A: 139,5x162 cm – Ed. 3

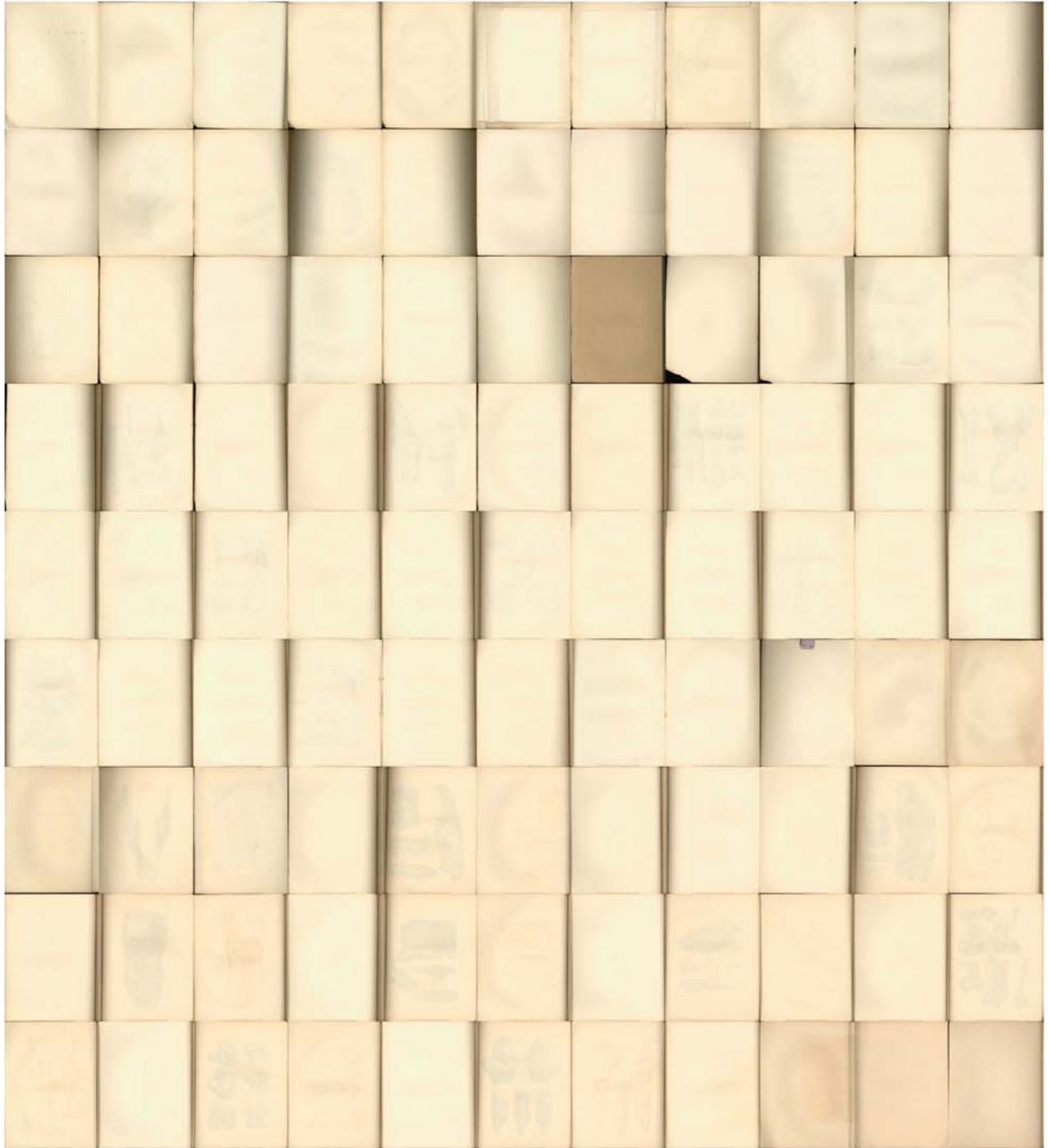
B: 40x46,5 cm – Ed. 8

90 üres oldal | 90 *Blank Pages*: Darwin, C. R. (ed.) *Fish Part 4 of the Zoology of the voyage of HMS Beagle*.
by Leonard Jenyns. Edited and superintended by Charles Darwin. London: Smith Elder and Co. 1842
2009, archival pigment inkjet print
A: 175x139,5 cm – Ed. 3
B: 50x40 cm – Ed. 8

36 üres oldal | 36 *Blank Pages*: Erasmus Darwin: *The Botanic Garden*.
A Poem in Two Parts. London: J. Johnson, St. Paul's Church-Yard. 3rd edition. 1795
2010, archival pigment inkjet print
A: 125x79 cm – Ed. 3
B: 55,4x35 cm – Ed. 8

99 üres oldal | 99 Blank Pages: The zoology of the Voyage of HMS Beagle.
Edited and superintended by Charles Darwin. London: Henry Colburn. 1838-1843. Part 1 Fossil Mammalia by R. Owen. 1838-1840
2009/10, archival pigment inkjet print
A: 140x126,5 cm - Ed. 3
B: 42x38 cm - Ed. 8

Galéria: A művészet fénye | Gallery: The Light of Art

2007—

A múzeumokban sokféleképpen szabályozzák, korlátozzák vagy tiltják a fotózást. Én a mennyezetet fényképezem, ahol semmi látnivaló nincs, csak a bevilágítást szolgáló berendezések, üvegtetők, lámpatestek. Innen érkezik a fény. Az állandó elem, mely mindent megelőz, de láthatatlan marad, feloldódva szerepében, hogy láthatóvá tegyen.

A galériák és kiállítóterek mennyezeti fényforrásairól készült fényképeim galériák és kiállítóterek falaira kerülnek. Elvont képarcitektúrák, mégis emlékeztetnek és kérdeznek. Vajon a fény nem egy magasabb mű mindenek felett? És van-e ma világosság a művészetben?

In museums, photography is regulated, restricted or prohibited in various ways. I turn my camera upward to the ceiling where there is nothing to look at, except for illumination utilities, translucent glass panels and spot lamps. Here is the source of the light, the ubiquitous element that foregoes everything, but remains invisible, absorbed in fulfilling its aim to make things visible.

My photographs, showing light sources on the ceilings of galleries and art spaces, are in turn hung on the walls of galleries and art spaces. They are abstract „image architectures” (a notion coined by Lajos Kassák), yet they make us remember and ask questions. Isn't light a sublime work of art above all? And is there enough light in today's art?

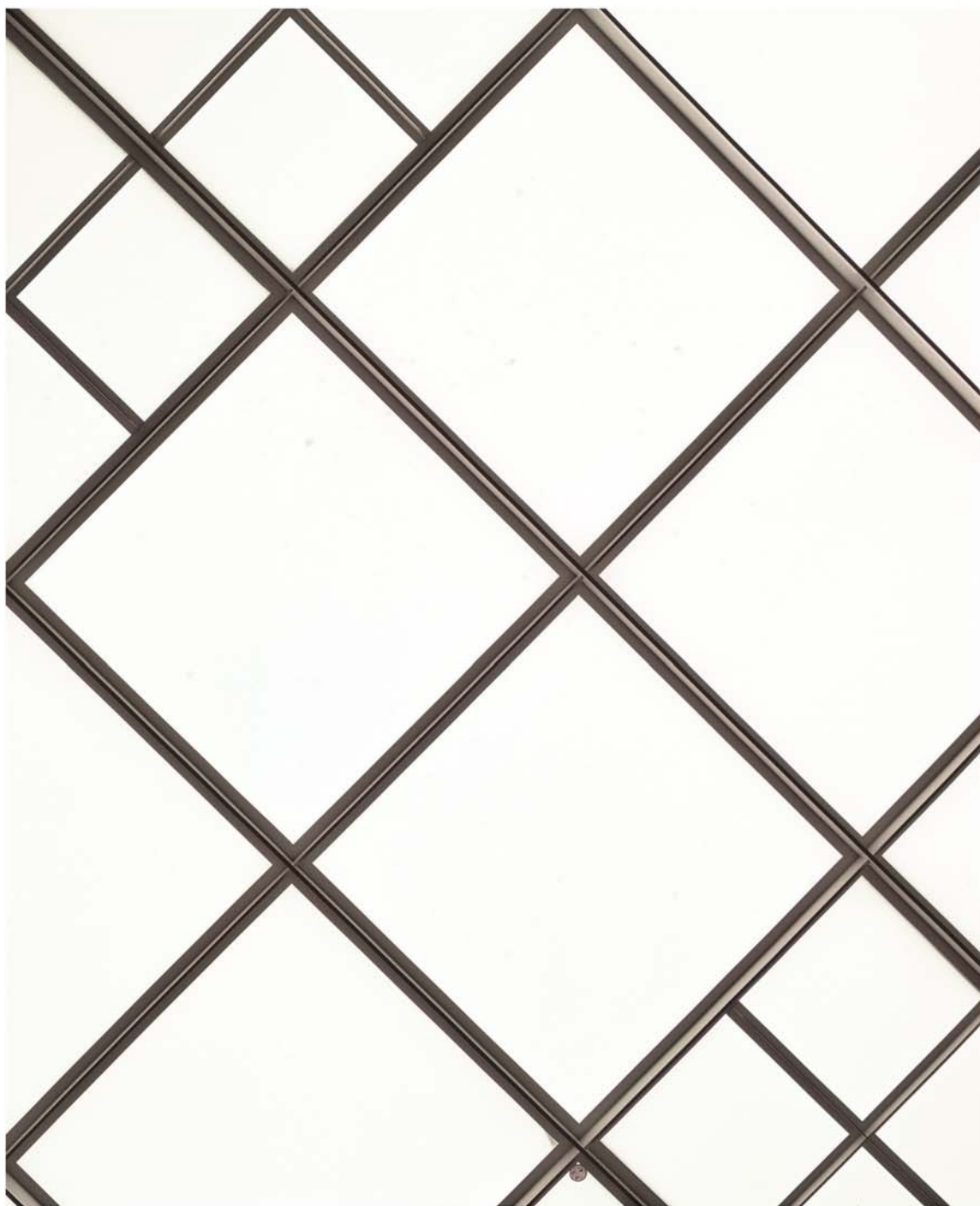
Magyar Fotográfusok Háza, Mai Manó ház | Hungarian House of Photography, Mai Manó House

2014, archival pigment inkjet print

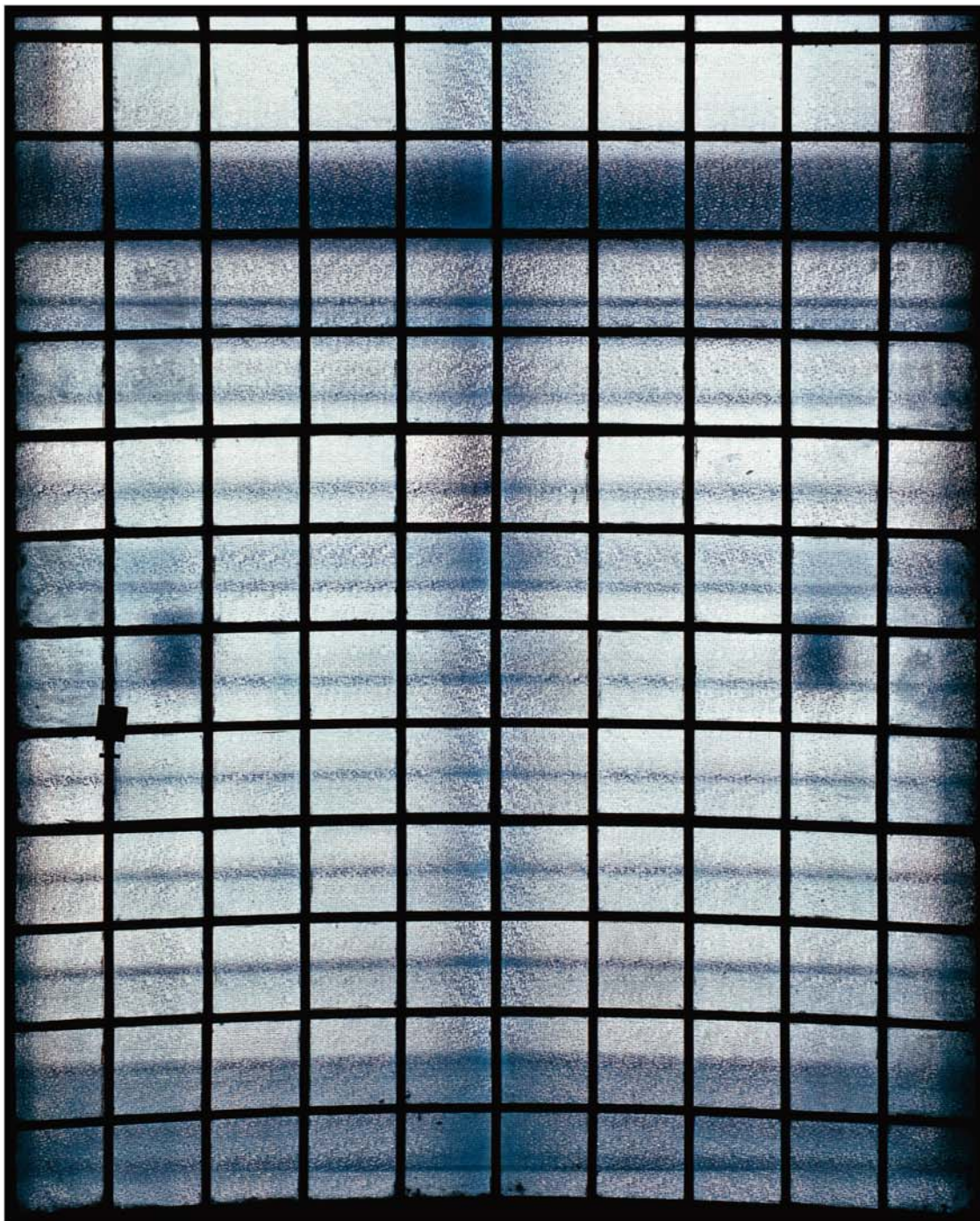
A: 60x90 cm – Ed. 3

B: 33x50 cm – Ed. 5

C: 10x15 cm – Ed. 5

Städel Museum, Frankfurt am Main
2011, lambda print
A: 90x73,5 cm - Ed. 3
B: 46x37,5 cm - Ed. 5
C: 18x15 cm - Ed. 5

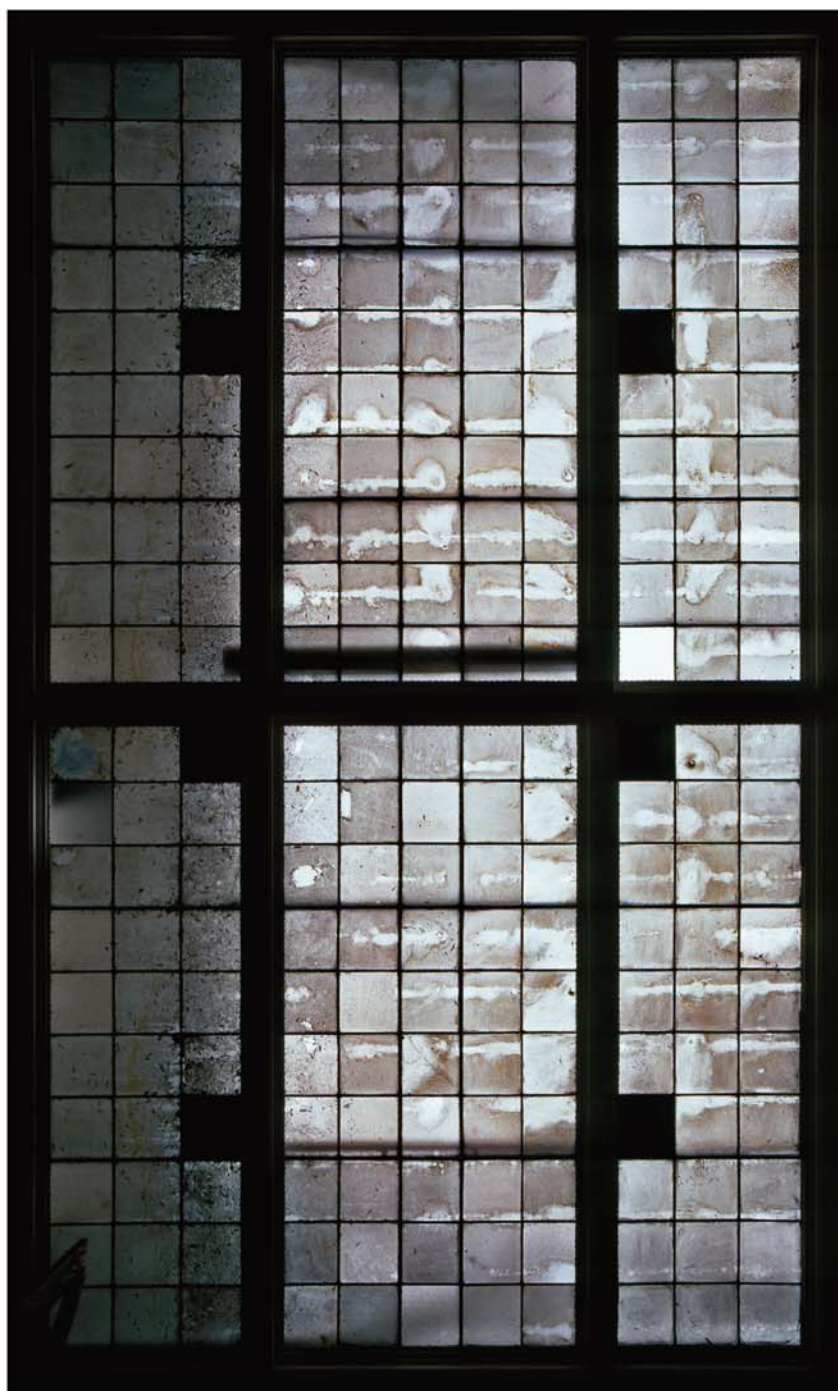
Szépítőművészeti Múzeum | Museum of Fine Arts, Budapest

2010, archival pigment inkjet print

A: 100x81 cm - Ed. 5

B: 49,5x40 cm - Ed. 5

C: 18,5x15 cm - Ed. 5

Magyar Képzőművészeti Egyetem - Barcsay Terem I
Hungarian University of Fine Arts, Barcsay Hall, Budapest
2010, archival pigment inkjet print
A: 100x61 cm - Ed. 5
B: 49,5x30 cm - Ed. 5
C: 24x15 cm - Ed. 5

Otthonok | Homes

2013—

Kevés megdöbbentőbb látvány létezik, mint egy pőre tűzfal. Az emberi archoz fogható. Homlokzatra rácáfoló előnytelen profil, senkiföldje, tarkó, mezítelen hát. Üres oldal egy könyvben. A ház házforma formája: tautológia. Körvonal, metszetábra, exponált sík, festői textúra, finom relief, szobrászi tereptárgy. Égre mutató jel és az otthonul szolgáló ház ikonja.

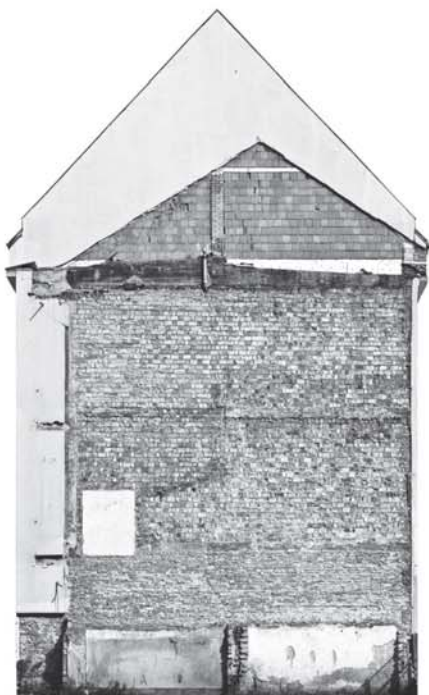
Városi környezetből és más házak sorából kiszabadítva, önmaguk jogán, egyéniségként mutatom be ezeket az objektumokat, visszahelyezve őket a gyerekrajz és az építészeti tervvázlat tiszta fehér lapjaira, melyek a világhoz fűződő viszony megannyi lehetőségét mozgósítják, a rácsodálkozót, a játékos, az álmodót, a tervezőt. Az építőt és a lebontót.

Az *Otthonok* köztes szférája összeköti az *Egek* és a *Földek* pólusait. A lezáratlan trilógia egy időszerűtlen, hármas osztatú világkép önkéntelen kibontakozása.

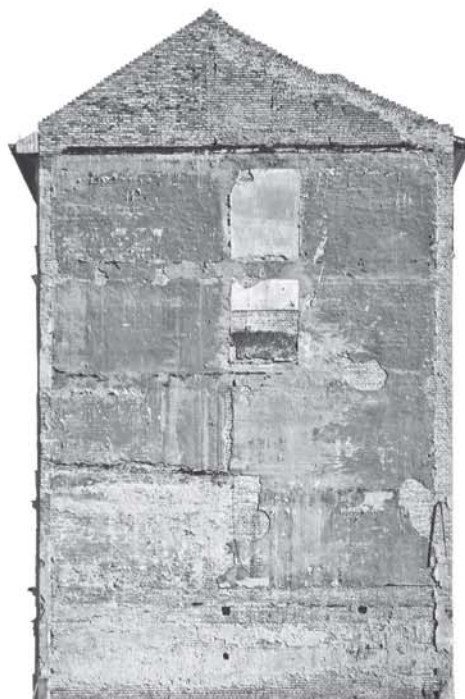
Few sights are more startling than a bare firewall. Its power is comparable to that of a human face. An unfavorable profile belying the façade, it's a no man's land, a nape, a naked back. A blank page in a book. The house-shaped shape of a house — a tautology. Silhouette, cross-section drawing, plane exposed, painterly texture, finely detailed relief, sculptural object. An upward arrow pointing to the sky and the icon of our home, the house.

I present these entities as individuals in their own right, liberated from the urban environment and the dense fabric of the adjoining buildings. I restore them on clean white sheets, an attribute shared with the drawings of children and architects, evoking a range of possible attitudes toward reality like awe and wonder; play, dream, or design, assembly and demolition.

As a sphere in-between, *Homes* connects the opposite extremes of *Skies* and *Grounds*. The unfinished trilogy witnesses the involuntary return of an antiquated, tripartite worldview.

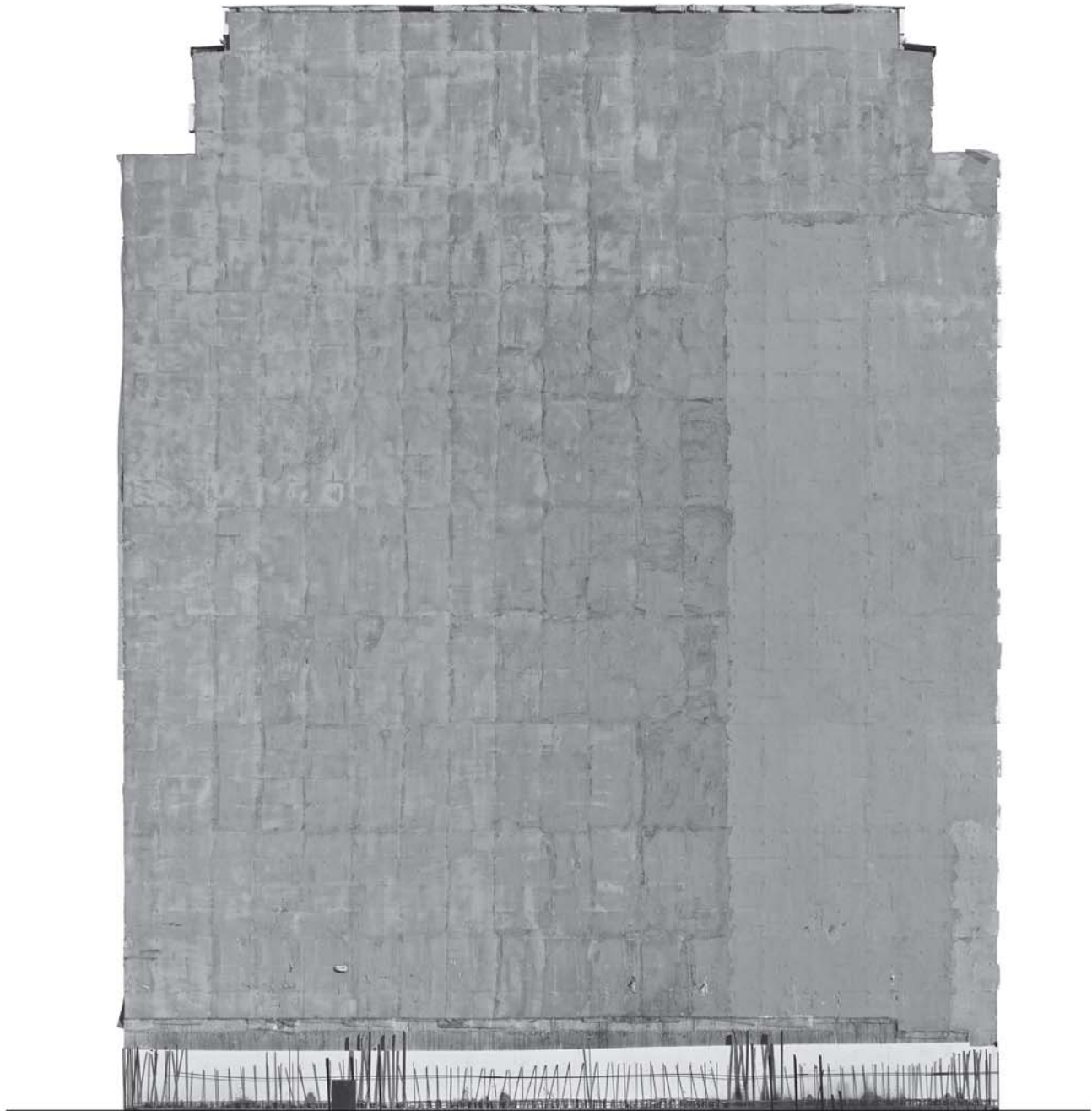
Otthon | Home 1097-1100
2013, archival pigment inkjet print
A: 87x70 cm – Ed. 3
B: 52x42 cm – Ed. 5
C: 18,6x15 cm – Ed. 5

Otthon | Home 7680
2013, archival pigment inkjet print
A: 87x70 cm – Ed. 3
B: 52x42 cm – Ed. 5
C: 17,4x15 cm – Ed. 5

Otthon | *Hörne 6060-70*
2013, archival pigment inkjet print (piezography)
A: 119x100 cm – Ed. 3
B: 50x42 cm – Ed. 3
C: 18x15 cm – Ed. 5

Otthon | *Home* 6920-35
2016, archival pigment inkjet print (piezography)
A: 10x100 cm – Ed. 3
B: 42x42 cm – Ed. 3
C: 15x15 cm – Ed. 5

Otthon | Home 6093-6109
2014, archival pigment inkjet print (piezography)
A: 106,7x100 cm – Ed. 3
B: 45x42 cm – Ed. 3
C: 16x15 cm – Ed. 5

Gazdaság | Economy

2015—

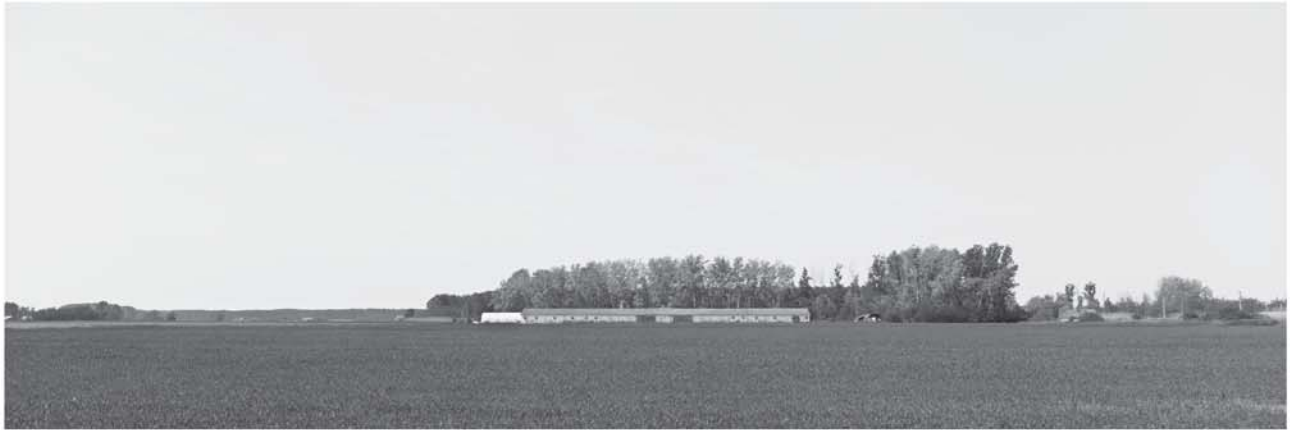
Minél tovább foglalkoztatott az *Egek*, a *Földek* és az *Otthonok* alkotta trilógia függőleges gondolati tengelye – a vertikális képzelet feszültsége –, annál erősebben érdekelt a kiépült ittlét vízszintes vetülete. Ezúttal is egy végtelenszer látott, lappangó látvány kínálkozott.

A gazdasági tevékenység mementóiként gyakran képtelenül hosszú építmények nyúlnak el a semmi közepén. Talán épp a tájélmény egyik lényege, az ég és a föld találkozása miatt maradnak észrevétlenek. Valóban, a szemhatár konstruált párhuzamai, ékei vagy protézisei. Egyfelől ismert vagy megnevezhetetlen funkciójú épületek; másfelől bizarr léptékű, pontos, egyenes vonalak, melyek kilógnak a természetből, de a kultúrából is. Fényképeimen délábos land art objektumok, a tájjal, területtel, hellyel és idővel való gazdálkodásunk képletei.

The longer I was involved in the upright symbolic axis — the tension of vertical imagination — inherent in the trilogy of *Skies*, *Grounds* and *Homes*, the more I needed to face the horizontal dimension of our presence built on earth. The vision that emerged was, again, something that had been seen endless times before, but remained latent all the while.

In the middle of nowhere, improbably long buildings extend as mementoes of economic activity. The reason why they are so inconspicuous may be attributed to an essential feature of any landscape, the contact of the earth and the sky. In fact, they are man-made counterparts, or decorations, or prostheses of the wide horizon. On the one hand, these buildings serve obvious or rather indescribable purposes. On the other hand, they contain precise and straight lines of bizarre proportions, stretching beyond both nature and culture. My photographs present them as phenomena positioned between land art and mirage, diagrams of our economy of land, terrain, place and time.

Gazdaság | Economy 9349-55
2016, archival pigment inkjet print (piezography)
A: 60x90,3 cm – Ed. 5
B: 25x40 cm – Ed. 5

Gazdaság | Economy 9510-22
2016, archival pigment inkjet print (piezography)
A: 60x160 cm – Ed. 3
B: 25x75 cm – Ed. 5

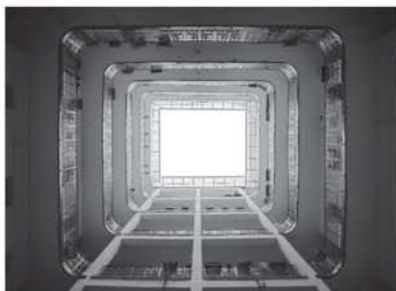
Gazdaság | Economy 8929-43
2016, archival pigment inkjet print (piezography)
A: 60x141 cm – Ed. 3
B: 25x65,5 cm – Ed. 5

Gazdaság | Economy 9408-15
2016, archival pigment inkjet print (piezography)
A: 60x160 cm – Ed. 3
B: 25x75 cm – Ed. 5

Photographia Metaphysicae Czigány Ákos munkáiról

Ég | Sky 260-15
2012, archival pigment inkjet print
A: 40x55,2 cm – Ed. 5
B: 29x35 cm – Ed. 8
C: 11x15 cm – Ed. 50

[előképek]

Manapság egyre ritkábban találkozom olyan alkotóval, akinek a művei arra inspirálnak, hogy a könyvespolcra Arisztotelész, Darwin, Thomas Mann vagy Heidegger műveit vegyem a kezembe. S nem könnyű az alkotókat egy-egy kultúrtörténeti hagyományhoz vagy már meglévő kánonhoz kapcsolni, részben a kortárs művészet folytonosságából, részben a megszülető munkák súlyának illékonyaságából fakadóan. A létezés vagy a művészet immanens kérdései gyakorta háttérbe szorulnak a mindennapok történései vagy az alkotó szubjektum személyes problémáinak megmutatása mögé, vagy indirekt, reflexív módon kerülnek tárgyalásra.

Czigány Ákos alkotói pályáján végigtekintve mindez épp ellenkezőnek látszik, egy sor előkép ívét tudjuk megrajzolni, melyet filozófusok, természettudósok, költők és írók, képzőművészek és fotóművészek alkotnak. Már a felsorolásból látszik, hogy nem formai, hanem elsősorban gondolati hagyományról beszélünk. Egy olyan alkotói attitűd rajzolódik ki előttünk, amelyben a természettudományos vizsgálódás és a művészi tevékenység (még) nem vált szét egymástól, nem áll ellentétben egymással, nem jelent vagy-vagyot. Ha áttekintjük az elmúlt évszázadok vizuális történéseit, fontos kiszögellés a konstruktivizmus, a fotográfia történetéből a Neue Sachlichkeit (elsősorban Karl Blossfeldt és Albert Renger-Patzsch munkássága az 1920-as évekből), a XX. század második feléből Hilla és Bernd Becher, valamint Hiroshi Sugimoto alkotásai – a kultúráról vallott gondolkodásmódjuk, tipologizáló munkamódszerük és vizuális eszköztáruk, amivel összegyűjtötték nekünk, korutódoknak a világ jelenségeit.

Mit láthatunk ezekben a vizuális enciklopédiákban? Blossfeldt mintegy 35 éven keresztül növényi formákat gyűjtött és rögzített; a Becher házaspár több, mint 40 éven át dokumentálta a német ipari múlt épületeit, Hiroshi Sugimoto évtizedeken keresztül fotózta az amerikai filmszínházak belsejét és a Föld tengereit (*Theaters, Seascapes*). A gyűjtőmunka és a dokumentáció, a rögzítés mindegyik alkotó esetében a megismerés, a világ mélyebb megértésének aktusa, melynek folyamatában a reprezentáció (vagyis a láttatás, a megmutatás) teremtő erővel rendelkezik. "Nem egyszerűen a természetet, a környezetet, vagyis "a" világot örökítették meg, hanem egy új minőséget adtak hozzá ehhez a világhoz. Egy olyan minőséget, amely létezett ugyan, de közben, amíg nem rögzítették, mégsem létezett. Volt is, meg nem is volt. Attól lett létező, hogy látvánnyá varázsolták." Sugimoto és a többi előkép alakjában egy olyan alkotói gondolkodás, személyiség jelenik meg, aki számára a művészet, a kultúra a világ megismerésének immanens része, s úgy tűnik, Czigány Ákosnál sincs ez másképp.

Föld | Ground 3012
2015, archival pigment inkjet print (piezography)
A: 33x29 cm – Ed. 5
B: 14,6x12,7 cm – Ed. 10

[a trilógia]

Czigány Ákos munkásságában három sorozata szorosabban is összefügg egymással. Van köztük nemzetközileg ismert *Egek* és olyan, amely 2016-ban kapott először nyilvánosságot (*Földek*). Ciklusoknak is tekinthetjük őket, mert más-más oldalról ugyanazt a témát járják körül, s ez a körbejárás nemcsak a témában és a tárgyban, hanem a nézői tekintet, a horizont és a tónusok változásában is megtörténik. A ciklusok úgy fűzik egybe a történetet, akár csak egy regény fejezetei. Ha a keletkezésüket nézzük, akkor a legkorábbi darab a *Földek*ben található (ennek első, eddig publikálatlan képe 2005-ben született), míg a legfrissebb az *Otthonok* című sorozat (2013-tól). E két anyag fogja közre Czigány Ákos mindezig leg(leg)ismertebb sorozatát, az *Egeket*, ugyanakkor alkotójuk bevallása szerint ezek gondolati fogantatása korábbi az *Egек*nél.

A három ciklus alkotta trilógia mindhárom rétege végtelenített, képanyaguk bármikor bővíthető, folytatható; s ez napjainkban is így történik, a kollektív tér-idő kötöttségek nélkül gyarapodnak. Mindháromban épületeket látunk: az *Egek*ben gangos házakat, a *Földek*ben garázslejárásokat, az *Otthonok*ban lakóházakat. De vajon valóban épületeket látunk-e? Igazság szerint csak részleteket

¹ Földényi F. László *Látni a láthatatlant* című tanulmányában Daguerre és Niépce fényképei kapcsán tett állítása tökéletesen érvényes az általam imént említett alkotókra is. Balkon 2009/5. 23. o.

[*Egek, Földek*], körvonalakat [*Otthonok*], melyek csak felületet szolgáltatnak, hogy alkotójuk arról beszéljen, amiről szeretne: magáról a létezésről. Mit jelentenek Czigány Ákos gondolatvilágában az épületek, minek a szimbólumai? Leginkább és elsősorban: tökéletes konstrukciók, önálló, a legkevésbé sem véletlenszerű mechanizmusokkal és funkciókkal rendelkező szerkezetek. Amelyek működésbeli, felépítésbeli törvényszerűségeit a fizika, a kémia – vagyis a természet – törvényei határozzák meg. Minden egyes épület tökéletesen működő, zárt egység; rendszer.

[a ciklusok]

A trilógia belső összefüggései alapján többféle értelmezéshez juthatunk, de úgy tűnik, az *Egek* a legmeghatározóbb képanyag, a vonatkoztatási pont.² Szemünk elveszik a gangos házak gazdagon tónusolt szürkeárnyalatos részleteiben – bevallhatjuk, olykor a látvány adta gyönyörben is. Lenyűgöző a mértani szigor érzékisége, az épületek ornamentikájának gazdagsága és a bennük foglalt vakító fehér ég kontrasztja.

“A minket körülvevő világ nemcsak új rendszerbe kerül, hanem maga is új rendszert alkot. A formák szigorú zártágát az égből érkező fény ellágyítja, fekete, fehér és szürke megannyi árnyalatát szüli meg. A világ számtalan apró részletét megvilágítja, s látja el új jelentéssel. A cirádás erkélykorlátok, a muskátlis ládák, a beázásfolt a plafonon úgy hatnak, mint élő organizmusok a mikroszkóp lencséje alatt. Különös, beható tanulmányozásra alkalmas formák, akárcsak az ablakra fagyott jégvirágok Jonathan Leverkühn számára.”³

Ugyanez a geometrikus-organikus formarend jellemző a kép középpontjába kerülő fehér alakzatra, az égre: téglalapok, ötszögek, négyzetek, majdnem háromszögek és más, a matematika fogalmaival leírhatatlan, szinte természeti formák. Méretük folyamatosan változik, olykor egészen közel kerülnek hozzánk, szinte feloldódnak bennük, máskor távoli, elérhetetlen, szűk passzázsok tűnnek. Ha a fehér forma szimbólum: az ég olykor egészen kitarul vagy épp csaknem bezárul előttünk.⁴

“Élő és élettelen természet egysége – vétekezünk az utóbbi ellen, ha túlságosan szigorúan vonjuk meg a határt a két világ között, holott ez valójában elmosódó, mert igazából nincsen egyetlen olyan elemi képesség sem, amely kizárólag az élőlényeknek volna fenntartva, s amelyet a biológus ne tanulmányozhatna élettelen modellen is.”⁵ Az épületek Czigány világában tehát a teremtés szimbólumaiként jelennek meg – csak éppen ember által alkotott lények –, s ebben a világban a természetes és a mesterséges parallel módon viszonyulnak egymáshoz.

A *Földek* ezzel szemben sűrű, sötét, érzésekkel, érzelmekkel teli világ. Térhatása ellentétes, nem felemel, hanem magával húz. Olykor mintha peremen egyensúlyoznánk, érezni a mélységet, ahogy a gravitáció lefelé vonz minket. Tekintetünk alacsonyan jár, a földfelszín alatt. A többi ciklushoz hasonlóan fekete-szürke-fehér tónusokban strukturált teret itt görbületek, kanyarodások, meredek hasítják szét. A kopottság, az elhasznátság nem nemesül meg úgy, mint a málló vakolat az *Egeknél*, inkább elbizonytalanítja a látványt, melynek függőleges és merőleges vonalai a szorongás irányába vezetnek. A sorozat egyik kulcsképe egy zárt, lehúzott kijárati ajtó, ahonnan nyíl mutat vissza a néző felé. Innen nincs kijárat.

Innen érkezünk az *Otthonok* megnyugtatóbb, tiszta világába, mellyel Czigány egyértelműen kapcsolódik a konstruktivizmushoz és Malevicshez. Könnyű elmerülni a fotográfiák légiességében, szemlélésük szinte egy meditációs gyakorlattal rokon. A körvonalak mértani rendjében s az általuk megrajzolt

² Ennek részben az az oka, hogy jelenleg az *Egek* Czigány Ákos legtöbbet publikált, legismertebb sorozata, mellyel 2010-ben elnyerte a párizsi Lucien Hervé és Rodolf Hervé-díjat, az anyag darabjai azóta több közgyűjteményben megtalálhatóak.

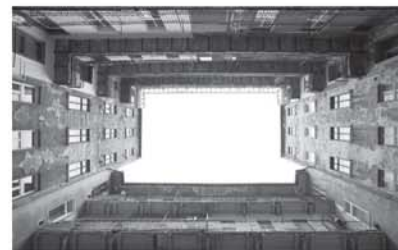
³ Idézet korábbi, 2010-es publikációból az *Egek* kapcsán. Barta Edit: *Finisszás – Ha zár az égből: Czigány Ákos fotográfiái*, Irodalmi Jelen Online, 2010. december 17. Utolsó letöltés időpontja: 2016. szeptember 30. <http://www.irodalmijelen.hu/05242013-1404/finisszas-ha-zar-az-egbol-czigany-akos-fotografiai>

⁴ Az *Egek* sorozat alcíme: *Hommage à Hiroshi Sugimoto*. Legfőbb képi attribútuma, a középre komponált fehér látvány tehát nemcsak a világ rekesznyílása – melyen keresztülarámlik a fény –, s nemcsak a fotográfia allegóriája, hanem tart pour (art tisztelgés Sugimoto híres *Theaters* című sorozata előtt).

⁵ Thomas Mann: *Doktor Faustus*, III. fejezet. Szöllősy Klára fordítása.

Otthon | Home 6411-21
2016, archival pigment inkjet print (piezography)
A: 120,5x95 cm – Ed. 3
B: 53x42 cm – Ed. 3
C: 19x15 cm – Ed. 5

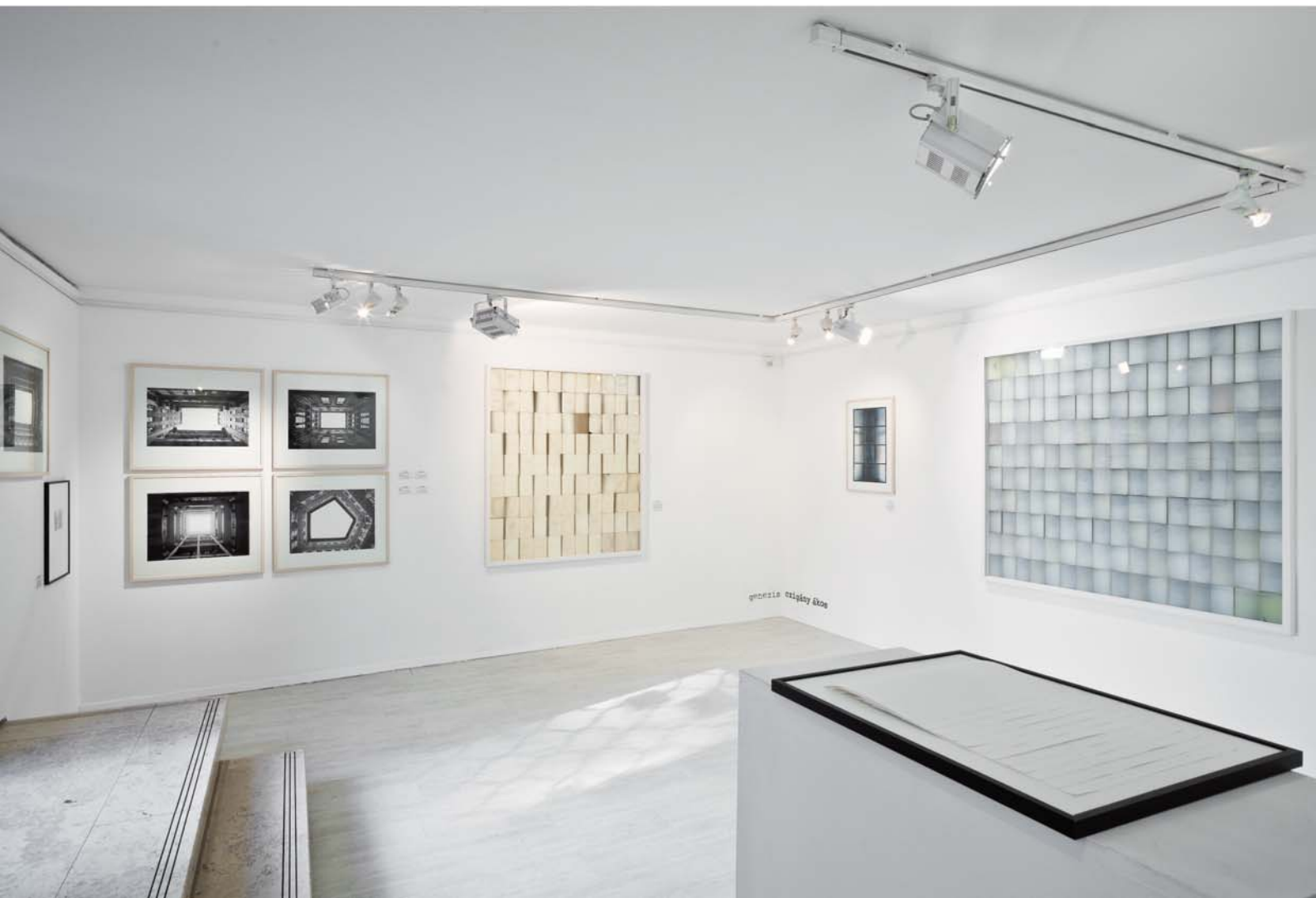
Ég | Sky 8804
2012, archival pigment inkjet print
B: 25x35 cm – Ed. 8
C: 11x15 cm – Ed. 50

Otthon | Home 6218-30
2016, archival pigment inkjet print (piezography)
A: 91,6x100 cm – Ed. 3
B: 38,5x42 cm – Ed. 3
C: 13,7x15 cm – Ed. 5

sziluettek körülvevő hófehér, tér nélküli környezetben nyugodtan koncentrálhatunk a lényegre, épületek, otthonok alakjára. Ha a tekintetünk irányát vesszük alapul, álló helyzetben vagyunk. Szembe nézünk, jelen vagyunk a világban. Az *Egek* fehér formái itt a "földre térnek": az épületek síkidomjai gyakorta ugyanolyan sokszögnek látszanak, mint az ég kapui. Érdekes, hogy míg az *Egeknél* kijárat, a *Földeknél* lejárati vezet a nézőt, addig az *Otthonokon* nincs rés, melyen keresztül átjuthatnánk valahova. Az *Otthonok* a megérkezés ciklusa, s ebben az értelemben a földi, társas létezésnek, az otthon szó szoros értelmének a szimbóluma. Ha innen ismét visszapillantunk az *Egek* felé, ott egy magányosabb, a magassághoz forduló, vágyakozó ember figurája jelenik meg előttünk. Ebben az értelemben a trilógiában a szakralitás két szinten jelentkezik – emberbe és az istenbe vetett hitként.

CZIGÁNY Ákos: Genesis | Genesis – Vártek Project Room, 2014

Photographia Metaphysicae The Works of Akos Czigany

[forerunners]

Artists who inspire me to read Aristotle, Darwin, Thomas Mann or Heidegger are very hard to find nowadays. What's more, it is not easy to connect an artist with a certain cultural tradition or canon because contemporary art is fluid and the significance of new works may prove to be ephemeral. The intrinsic questions of Existence and Art are often sidelined by tides of events or the personal issues of the artist and are, therefore, expressed only in an indirect or reflective manner.

Looking back over Akos Czigany's artistic career, the situation seems to be the opposite. There is a distinct line of forerunners – philosophers, scientists, poets, writers, artists and photographers – who influenced his work but more from an intellectual than a formal perspective. Unwilling to draw rigid boundaries, his artistic profile also includes investigations of the Natural Sciences. Constructivism is also an important cornerstone in the visual history of recent centuries. With regard to photography, 'Neue Sachlichkeit', particularly the work of Karl Blossfeldt and Albert Renger-Patzsch from the 1920s, the art of Hilla and Bernd Becher from the second part of the 20th century, as well as the photographs of Hiroshi Sugimoto, offered cultural approaches that worked as visual encyclopedias and typologies, collecting and sorting the phenomena of the world.

Blossfeldt collected and recorded plant morphologies for about 35 years. The Bechers documented the buildings of the German industrial past for more than 40 years. Hiroshi Sugimoto worked for decades with the interiors of American film theatres and the seas of the world (*Theaters' and 'Seascapes*). All of these artists used fieldwork, documentation and recording as a path to cognition and learning about the state of the world where representation, imaging and presentation have a creative effect. "Not only did they record nature and the environment or 'the world' as it is, but added a new quality to reality. This quality had already been there before the act; however, it came to be in the act of recording. It existed, but then it didn't – it was created through imaging." Sugimoto and the other forerunners represented a type of artistic thinking and personality in which Art and Culture are intrinsic to learning about the world. Akos Czigany appears to belong to the same tradition.

[the trilogy]

Three series by Akos Czigany are closely related to each other: One of them, 'Skies', is well known internationally and another, 'Grounds' was exhibited recently, in 2016. These series can be regarded as cycles, using different approaches for the same topic, offering different perspectives as well as constantly changing the horizon and the tones. The cycles intertwine to build a story as the chapters of a novel. The earliest photograph, taken in 2005 but unpublished at that time, is included in 'Grounds' while the most recent one is part of 'Homes', (continuously since 2013). These two series of work flank his most famous and most widely recognized series, 'Skies', although the artist confided that the initial ideas behind 'Homes' and 'Grounds' predate 'Skies':

Using these three bodies of work, all three layers of the trilogy are left open and scalable with new visual material. And this happens regularly. The collections grow both in terms of space and time. All three series deal with certain types of buildings. The subjects of 'Skies' are housing units built around a central courtyard, 'Grounds' deals with garage driveways, while 'Homes' is based upon residential houses. But is it really the houses that we see? What we truly see are details in 'Skies' and 'Grounds' and silhouettes in 'Homes' which serve the purpose of providing us with surfaces that allow the artist to reflect upon his hidden topic, Existence. But what is the role of buildings in Akos Czigany's world? First and foremost, he sees buildings as perfect constructions with individual, planned mechanisms and functions, subordinated to the physical and chemical laws of Nature. All buildings work as perfectly sealed units and systems.

[the cycles]

The internal correlations of the trilogy allow for a number of possible interpretations, but 'Skies' appears to contain crucial material that can be used as a point of reference.² Our gaze is lost in

Ég | Sky 261-15
2012, archival pigment inkjet print
A: 40x55,4 cm – Ed. 5
B: 25x35 cm – Ed. 8
C: 11x15 cm – Ed. 50

Föld | Ground R0013604
2010, archival pigment inkjet print [piezography]
A: 30x20 cm – Ed. 5
B: 15x10 cm – Ed. 10

¹ The words of László Földényi about the photographs of Daguerre and Niépce included in his study, *Látni a láthatatlant* [Seeing the Invisible], are also perfectly valid for the artists mentioned above. (in *Balkon* 2009/5, p. 23)

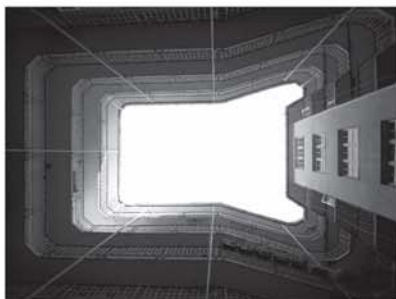
² Currently, 'Skies' is Akos Czigany's best known and most published series. Since receiving the Lucien Hervé and Rodolf Hervé Award in Paris in 2010, works from the series have been included in several public collections.

Otthon | *Home* 6163-84
2014/16, archival pigment inkjet print (piezography)
A: 100,5x100 cm – Ed. 3
B: 42x42 cm – Ed. 3
C: 15x15 cm – Ed. 5

MODEM – Kortárs Művészeti Központ, Debrecen |
MODEM – Centre for Modern and Contemporary Art
2010, archival pigment inkjet print
A: 84,5x90 cm – Ed. 5
B: 38x40 cm – Ed. 5
C: 14x15 cm – Ed. 5

Ég | *Sky* A225499
2010, archival pigment inkjet print
B: 25x33 cm – Ed. 8
C: 11x15 cm – Ed. 5

the richly nuanced, eye-catching details of courtyard houses, pictured in different shades of grey. The sensuality of the geometric rigour, the richness of building ornaments and the contrast of the blinding white sky therein is impressive.

"Not only is the world around us transplanted into a new system, but it constitutes a new system in itself as well. The rigid closeness of shapes is softened by the light from the sky, opening up an entire spectrum of white, grey and black. The myriad details of the world are highlighted and reinterpreted. The ornamented balcony railings, flower boxes filled with geranium or the patch of water damage on the ceiling look like living organisms under the lens of the microscope, strange shapes destined for in-depth exploration, just like frostwork on the window-panes in the world of Jonathan Leverkühn."³

The same geometric and organic shapes characterize the white structure in the middle of the image, the sky, which is represented as a sequence of rectangles, pentagons, squares, nearly triangular forms and other indescribable, almost natural, silhouettes. With their continuously changing size, they can, at times, be so agonizingly close that we almost melt into them, but, on other occasions, they seem to be faraway, unreachable and narrow passages. The white shape is the symbol of Heaven, which sometimes opens up entirely, and at other times seems to be tightly shut.⁴

"Animate and inanimate nature are one. We transgress against the latter if we draw too strict a line between the two worlds. In fact, the boundary is blurred, because there are no elementary skills that would be reserved for living beings only and that cannot be studied on inanimate models by the biologist."⁵ Therefore, in Akos Czigany's world, buildings are symbols of creation, beings created by Man. In this world, natural and artificial are analogous qualities.

In opposition, *'Grounds'* depicts a world that is filled with dense, dark feelings and passions. Rather than lifting up, its spatial effects drag us down. We seem to be balancing on the edge of the abyss, flirting with gravity, gazing low into the underground. Painted in the black, grey and white tones familiar from the other two cycles, the structured surface is cut up by curvatures, dents and precipitous lines. The used and worn surface does not seem to be as tarnished as the crumbling plaster in *'Skies'*. Rather, it blurs the vision and stirs anxiety with its horizontal and vertical lines. One of the central pieces of the series features a closed and lowered exit door, with an arrow pointing back towards the viewer: There is no escape from here.

This dreary world is reassuringly compensated for by the clean world of *'Homes'*, the point where Czigany clearly connects with Constructivism and Malevich. It is easy to get lost in the ethereal visuals which could very well be used for meditation. The geometric order of shapes and their brilliant white environment are devoid of space. The strict outlines of buildings and homes calm our nerves and allow us to concentrate on what matters most. With regard to the direction of our gaze, we are standing upright, facing the world, asserting our presence. The white shapes of *'Skies'* appear to touch the ground just as the silhouettes of buildings look very similar to the gates into the sky. However, it should be noted that while *'Skies'* consists of exits and *'Grounds'* involves entrances, *'Homes'* features no opening through which to step into another space. *'Homes'* is the cycle of homecoming and, as such, symbolises our shared existence here on Earth, our home in its literal sense. If we reconsider *'Skies'*, we might see a lonely figure, turning his face upwards in longing. In this context, Akos Czigany may have imbued sacredness on two levels in the Trilogy: as Faith in both God and Man.

³ Quoted from my 2010 publication on *'Skies'*. Edit Barta: *Finisszázs – Ha zár az égbolt: Czigany Ákos fotográfiái*, Irodalmi Jelen Online, 17 December 2010. Last downloaded on: 30 September 2016 <http://www.irodalmijelen.hu/05242013-1404/finisszazs-ha-zar-az-egbolt-czigany-akos-fotografiai>

⁴ *'Skies'* has a sub-heading: *Hommage à Hiroshi Sugimoto*. This is in reference to its most striking visual attribute, the white spectacle in the centre of the composition. As such, it serves as the aperture of the world through which light reaches us in an allegory of photography itself, but it is also a "l'art pour l'art" tribute to Sugimoto's famous series, *Theaters*.

⁵ Thomas Mann: *Doctor Faustus*, Chapter III. Translated into Hungarian by Klára Szöllösy.

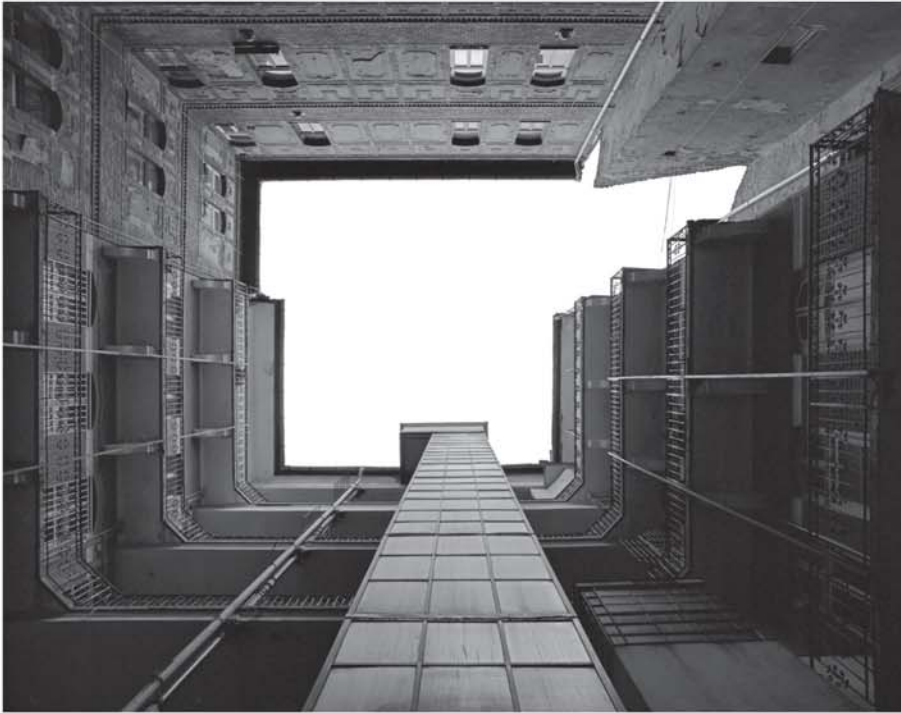
CZIGÁNY Ákos: Genesis | Genesis – Várlok Project Room, 2014

CZIGÁNY Ákos: Földek | Grounds – Várlok Galéria, 2016

genesis cigány ákos

Egek | Skies

(hommage à Hiroshi Sugimoto)

2010—

A párizsi Lucien Hervé és Rodolf Hervé díjpályázat 2010-es kiadásának „a város nyelve” volt témája. Engem az érdekelt, hol hallgat el az épített környezet soknyelvű beszéde, hogy másfajta dialógusba kezdjen.

A körbezárt udvarú lakóépületek felfelé nyitott tere egyfajta fénykút, tágas *lichthof*. Ilyen bérházi udvarok közepéből néznek fölfelé ezek a fotográfiák, melyeken az ember két otthona, föld és ég lép függőleges irányú vizuális párbeszédbe. Árnyék és világosság, keret és közép, véges és végtelen, zárt és nyitott, sok és egy.

A háztetők által sokféleképp körberajzolt égbolt üresen fénylő alakzatai geometrikus jelrendszerré, ha úgy tetszik, szuprematista formanyelvvé gyülekeznek. A fehér vászonként ható négyszögletes alapforma, mint párbeszéd utalás és átírat, egy fotóművészeti klasszikus, Hiroshi Sugimoto *Filmszínházak* (1975–2001) című munkájának jelentéseit is megidézi.

In 2010, the photography competition for the Lucien Hervé and Rodolf Hervé Prize in Paris was announced with the theme „the language of the city”. This challenge inspired me to capture the way in which the multi-layered discourse of the built environment is reduced to its opposite, silence, a space for a dialogue of a different kind.

Residential apartment houses have long been designed to enclose an internal open air courtyard which functions as a lightwell, a large *Lichthof*. I stopped at the very center of these squares and directed my camera upwards to create these photographs which represent a vertical dialogue between man's two homes, earth and sky. Shadow and light, frame and center, finite and infinite, closed and open, many and one.

The ever-growing variety of bright white hollow skyscapes, outlined by the silhouettes of the roofs, may be viewed as a graphic system of geometric signs, a suprematist visual grammar. The most basic rectangular form, reminiscent of a blank canvas, broadens the scope of possible meanings in a visual reference to a classic work of fine art photography, *Theaters* (1975–2001) by Hiroshi Sugimoto.

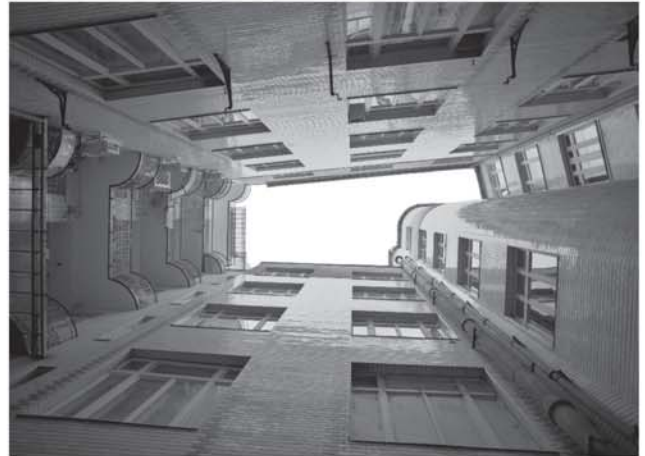
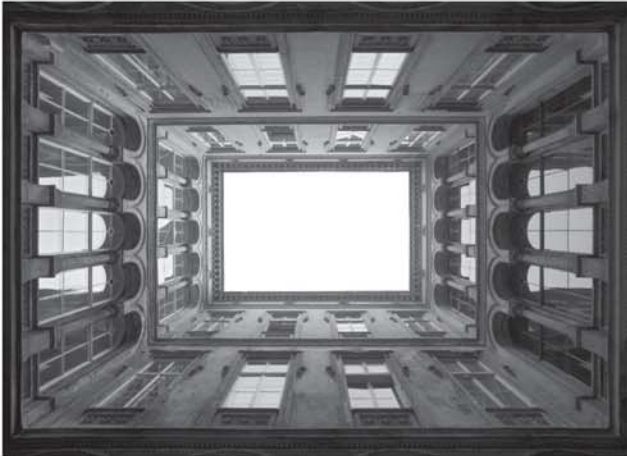
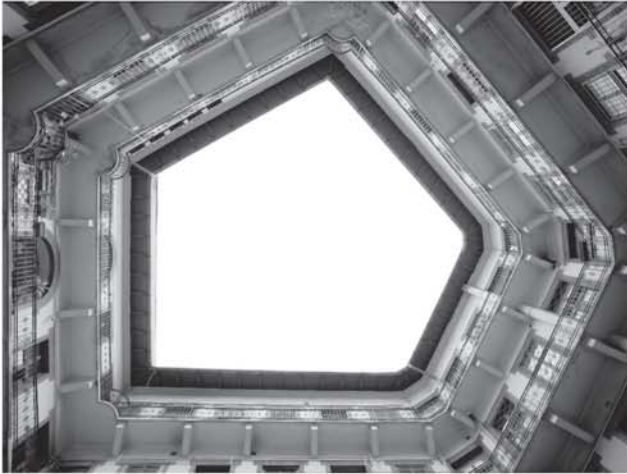
Ég | Sky 252-9

2010, archival pigment inkjet print

A: 40x51,2 cm – Ed. 5

B: 25x31 cm – Ed. 8

C: 11x15 cm – Ed. 50

Ég | Sky 256-2
 2010, archival pigment inkjet print
 A: 40x53,5 cm – Ed. 5
 B: 25x35 cm – Ed. 8
 C: 11x15 cm – Ed. 50

Ég | Sky R0012490
 2010, archival pigment inkjet print
 A: 38x55 cm – Ed. 5
 B: 25x35 cm – Ed. 8
 C: 11x15 cm – Ed. 50

Ég | Sky R0012553
 2010, archival pigment inkjet print (piezography)
 A: 40x54,7 cm – Ed. 5
 B: 25x35 cm – Ed. 8
 C: 11x15 cm – Ed. 50

Ég | Sky 261-5
 2012, archival pigment inkjet print
 A: 40x55,5 cm – Ed. 5
 B: 25x35 cm – Ed. 8
 C: 11x15 cm – Ed. 50

Földek | Grounds

2005—

Az építés kiharásít valamit az égből és a felszínből, de magából a földből is, melyet elfoglal. A korábbi pince helyét átvevő teremgarázzsal egy még nagyobb, labirintusos tér születik a mélyben. A ház önmaga alá veti a legnagyobb árnyékot; megkettőződik földbe vájt, sötét tükörképében.

Autóval hazaérkezni nem más, mint az alászállás napi ritusa. A föld feletti épületrész talán csak a jéghegy csúcsa. Kapuja a fogytán levő fény nyomdokain a sötétbe vezet: gyomor, underground, kazamata, infernó. Fényképeim megállnak a küszöbön, és letekintenek a nem láthatóba, a nem elképzelhetőbe. A *Földek* az *Egek* ellenképe, de a két ciklus kiegészíti, egzszersmind aláássa egymást.

Construction carves out something of the sky and the area, and of the very ground it is built upon. Replacing the cellar as its smaller predecessor; the vast labyrinth of a basement garage often extends to amazing size and depth. Strangely enough, the largest shadow a house can cast is now found beneath it, as if the building doubled down under the ground, like a dark mirrored image of itself.

Homecoming by car has become a daily ritual of descent. Sometimes it feels like the upper part of the building standing on the ground is just the tip of an iceberg. The gateway is leading, with light fading step by step, down into the dark: guts, underground, crypt, inferno. My photographs stand still on the threshold and gaze into the invisible, beyond imagination.

Grounds is an antithesis to *Skies*, they mutually complement, but undermine each other at the same time.

Föld | *Ground* 5764
2013, archival pigment inkjet print (piezography)
A: 50,8x31,5 cm – Ed. 5
B: 10x16 cm – Ed. 10

Föld | *Ground 6466-81*
 2010/16, archival pigment inkjet print (piezography)
 A: 77,3x54,5 cm - Ed. 5
 B: 10,6x15 cm - Ed. 10

Föld | *Ground R0015164*
 2012, archival pigment inkjet print (piezography)
 A: 25x35,5 cm - Ed. 5
 B: 10,5x15 cm - Ed. 10

Föld | *Ground R0013770*
 2011, archival pigment inkjet print (piezography)
 A: 25x33 cm - Ed. 5
 B: 11,4x15 cm - Ed. 10

Föld | *Ground R0013831*
 2011, archival pigment inkjet print (piezography)
 A: 21,5x30 cm - Ed. 5
 B: 10,7x15 cm - Ed. 10

Azt mondják, az a jó megnyitó, amelyik rövid. Hiszen miről is van szó? Átadunk valamit a közönségnek. Vagyis ez egy találkozás. A művek találkoznak az érdeklődőkkel. Minden más blabla. Mellébeszélés. Tulajdonképpen fölösleges, hiszen a művek beszélnek.

De azért mégis! Gondoljanak bele. Milyen kivételes pillanat ez. Néhány perc. A kiállítást megnyitó személynek a megnyitó alkalmat ad arra, hogy az alkotó és a közönség közé lépjen. Ez felelősség. Amivel lehet élni és lehet visszaélni. A humorunkat és a műveltségünket csillogtatni. Játszani a bennfentest. Picassót idézni, és úgy tenni, mintha már a gimnáziumban is Hiroshi Sugimoto művészetét tanulmányoztuk volna.

Én nem szeretnék ilyen hibába esni. Tudom, hogy nem én vagyok a fontos, nem az enyém a főszerep, hanem a művészé és műveié. Nem is húzom az időt, Czigány Ákos *Földek* című fotóművészeti kiállítását ezennel megnyitom.

Most, hogy túl vagyunk a formaságokon, akár locsoghatnánk is egy kicsit.

Tudják, nekem miért különösen érdekesek ezek a képek? Megmondom. Azért, mert az alkotójukkal hajdanán, réges-régen, egy fedél alatt éltem. Ő tíz-tizenkét éves volt, én talán huszonöt. A nővére a szerelmem volt. Az édesapját akkor már elveszítette, a bátyja Győrben élt. Négy hölgy mellett akkoriban én voltam az egyetlen felnőtt férfi a hatalmas budai lakásban. Félre ne értsenek, nem állítom, hogy akár jó, akár rossz hatással lettem volna arra a kiskamaszra, akivel néhány évre összesodorta életünket a sors. Azt kérdik, mi közülük ehhez Önöknek? Mindjárt elárulom. Ákos – nem tudom másképp megfogalmazni, de talán megbocsátja nekem – okos kisfiú volt. Egyenrangú szellemi társa egy némileg infantilisnak mondható, harminchoz közeledő felnőttnek. Sajátos, ám fejlett humorérzékkel.

Úgy emlékszem, sokat röhögünk.

Ez fontos.

Ha majd nézik a műveket, jusson az eszükbe. A humor. Meg a nevetés. Ne legyenek nagyon komolyak. Ne vegyenek mindent véresen komolyan. Mert a képből az alkotó figyelni Önöket. Vigyázzanak!

Attól a kisfiútól rengeteget tanultam annak idején. Tanulást tanultam tőle. Előtte sem, azóta sem láttam úgy tanulni senkit. Élvezte. A latint. A grammatika rejtelmeit. A ragokat és a toldalékokat. Az igeidőket. A jelentés árnyalatait. Elhűlve bámultam. Az angolt is így tanulta. A fizikát meg a történelmet. Ennek semmi köze nem volt az eminensséghez. Ellenkezőleg. Azt gondolom, ez a fajta kisdiák a jó pedagógus álma, és a rossz tanár rémálma. Mert utánagondol. Értelmez. Kérdez. Nem azért, mert számon kérik. Hanem mert érdeklí. Birizgálja a fantáziáját. Időnként más eredményre jut, mint a megszokott. Kutatóként csinálta. Mint a felfedező. Keresett, böngészett, utánajárt. Úgy csinálta a tanulást is, mint a játékot.

Úgy emlékszem, sokat játszottunk.

Ezt mindenképpen szerettem volna elmondani önöknek. Ezt a játékoságot.

Emlékszem rá, megdöbbsentem, amikor néhány évvel ezelőtt először pillantottam meg az *Egek* sorozat néhány darabját. Arra nem emlékszem, milyen körülmények között történt a dolog. Pedig emlékezni szoktam. Általában a környezetbe ágyazódva rögzülnek az emlékeim. Ez esetben csak a fotográfiákra emlékszem. Meg arra, hogy az jutott az eszembe: „Mit akarhat ezekkel a mikroszipekkel?” Transzformátoroknak, számítógép-panelnek, elektronikai alkatrészeknek néztem a fényképek tárgyait. Magyarán: hintába ültettek. Be lettem csapva.

Ezzel most arra a banalitásra hívnám fel a figyelmüket, hogy a kép síkban ábrázol teret. A mélységet hozzáképzeli. Pedig a kép sík. De mi tudjuk, hogy a valóság nem. Nekem akkor megfordult az egész. Valóban síkká lett az, ami tényleg sík.

Meg kell mondanom, felejthetetlen élmény volt.

Hallottam annak a kisfiúnak a diadalmas nevetését.

Azt mondhatják erre, nem értik a lelkesedésemet. Mi van ebben olyan nagy dolog? Hiszen bármilyen képet nézve ugyanez megtörténhet velünk. Elég figyelmeztetnünk magunkat: *a kép sík*. Igazuk van. Csakhogy én nem akartam. Velem ez megesett. Ráadásul ez a jelenség a Duna felől fényképezett Parlamenttel valahogy nem olyan érdekes.

És akkor ezzel arra is felhívnam a figyelmüket, hogy itt most játszanak velünk. Vigyázzanak! Ne higgyenek a szemüknek. Vagy éppen hogy higgyenek! Mi is a műalkotás? A legegyszerűbb definíció szerint az, amit annak tartunk. Ma már minden lehet műtárgy. Ezért én most egy régi-régi példát hoznék. Emlékeznek még Picasso kerékpár kormányára és nyergére? Amiből bikafej lett? Nem pepecselt vele: meglátta és megnevezte. Nem sokat tett hozzá – hanem mindent. Ákos most azt hiteti el velünk, hogy a birkahodály vagy a hosszú-hosszú raktár fényképe is az. Művészet. Műtárgy.

Elhiszük neki?

El.

Miért? Mert úgy látjuk, ahogy sosem? Igen! Nem! De hát ez nem igaz! Hiszen éppen azt látjuk, amit mindig. Ezerszer láttuk a vonatablakból. A távolsági buszból. Személygépkocsiból. Csak tegnap bámultam egy ilyet a benzinkúti kávézó teraszáról. Elénk teszi azt, amit jól ismerünk. Raktárat. Tűzfalat. Mélygarázs-lejáratot. Annyiszor láttuk már, és sosem néztük meg. Most megnézhetjük úgy, ahogy mindig láthatnánk, de sosem látjuk, mert nem nézzük meg.

Akkor hát ez attól művészet, hogy az alkotó nem tesz hozzá semmit? Nem fest bele. Nem ír rá szövegeket. Nem karistolja, vagdalja fel és rakja össze újra. Egyszerűen elének teszi a valóságot. És ez nagyon jó, mert abban a tudatban élünk, úgy telnek a napjaink, hogy azt hisszük, látunk.

Ez az egész fejtegetés, bármilyen jól hangzik is, nem igaz. Nem teljesen nem igaz, de azért nem igaz. Megint játszanak velünk. Manipulálnak. Hiszen ezekben a képekben rengeteg meló van. Hagyjuk a konkrét technikákat, maszkolást, kitakarást, az árnyékok és az árnyéktalanság nehézségeit, perspektívát és kontrasztokat, napállást és ismételt exponálásokat.

Kimondom hát. Ezeknek a képeknek a tárgyait, az a gyanúm, sosem láthatnánk így, ahogy most látjuk. Éppen úgy, ahogy nem látjuk az erdőtől a fát. A látásunk nem úgy működik, hogy a látvány elemeit képesek lennénk egyszerre, egyidőben feldolgozni. A látásunk szelektál. Elnagyol. Hol ide, hol oda koncentrál. Vagy a kukoricatáblát figyelem, a kardlevelek millióin megcsillanó nedves fényt, vagy a szántó görgyögeinek monoton, végtelen szépségét, vagy a horizonton az akácok égre rajzolódó sziluettjét. Együtt sosem. Vagy ha igen, akkor csak a látásom van jelen, az értelmem nem. Nézek, de nem látok. Ezt úgy hívják: bambulás.

Ezek a képek a tetten érhetetlen bambulást ragadják meg.

Látom, amit akkor látok, amikor nem látok.

Lidérces, ugye?

Csak négy mondat az *Otthonok* sorozatról. Ezek volnának a tűzfalak. Rájuk is érvényes mindaz, amit eddig elmondtam. És ha akarjuk, ezek is rejtvények. Mert olykor csiki-csuki is van. Vajon melyikre gondol a fotográfus? Melyik otthonra? Amelyik a falon túl van? Vagy arra, ami itt volt egykor, ahonnan én, a néző nézek, ahonnan a kép is készült?

Most újra arra kérem Önöket, hogy figyeljenek! Kérem, ne csak a villámhárítókra, a cettlikre, a hirdető-táblákra, az ereszcsontrákra, a deszka gyönyörű erezetére figyeljenek. Hanem a felületekre is. A vakolókanál nyomának körkörös végtelenjére. Kérem, figyeljenek a fűvekre. A virágokra.

Lassan mégis abba a hibába esem, hogy túlértékelem a szerepemet. Így hát nem ejtek szót arról, ami Önöknek mindannyiuknak úgyszólván eszükbe jut majd. Arra gondolok, amit a kiállítás címe is sugall. *Földek*. Régebben voltak kiállítások *Egek* címmel. Itt is akad egy sorozat ég. *Földek és Egek* közt pedig ott a horizont az *Otthonokkal*. Ha akarom, az egész kiállítást elképzelhetem egy oltár triptichonjaként is. Egyik szélen a Menny, másik szélen a Pokol. Középen a horizont. A sérülékeny földi világ. A lerombolható. Erre a sérülékenységre, egyúttal emberi okosságunkra és pusztító találékonyságunkra utalhat a kiállítás külön térben elhelyezett, egyetlen színes képe. Egy 1947-es könyv üres, vagy majdnem üres lapjai. Itt-ott áttűnnek szövegek, térképvázatok, grafikonok. Bombázásokról.

Ha úgy vesszük, a bomba egyszerre égi és földi valami. De most ebben az irányban nem ásnék mélyebbre. A garázs-lejárók, ezek a súlyos, riasztó beton és acél kapuzatok, a mélybe tartó barlangfolyosók is a Pokol-képzetet erősítik. Ahogy a képek embertelensége is. Úgy értem, hogy minden róluik szól, az ürügy mindig, kivétel nélkül mindig valami emberi építmény. De ember nélkül. Azt hiszem, hogy arra hívják fel a figyelmemet, hogy az út egyszer véget ér. És ott az út végén két kaput találok majd. Az egyik fölfelé nyílik, a másik a mélybe vezet. Ítélnék fölöttem? Vagy magam választhatok? Nem tudom. Végre valami nincs ott a képekben. Ez bennünk, a nézőben van.

Elhangzott 2016. december 1-jén Czigány Ákos Földek című kiállításának megnyitóján a Várfoke Galériában.

Fedél | *Abode 3786-93*
2015, archival pigment inkjet print (piezography)
A: 50,6x160 cm – Ed. 3
B: 25x92 cm – Ed. 5

SZÁRAZ Miklós György:
Visible and Invisible Images

It is often said that the best opening ceremonies are the shortest. Indeed, what is this all about?

Something is being presented to the audience. This is a meeting where the works of art connect with those who are interested. Everything else is nonsense. Opening ceremonies really are quite unnecessary because Art speaks for itself.

And yet, what an exceptional moment this is! Think about it! It only lasts a few minutes, but provides a perfect opportunity for mediation between the author and the public. There is a certain amount of responsibility in doing so, which can be used or abused. We may choose to flash our wit, play the insider, quote Picasso or act as if we grew up with the art of Hiroshi Sugimoto.

I would like to go down a different path. I need no attention. I don't want to be celebrated. There is a single protagonist here, the artist who created his works and brought them to this exhibition. I will stop wasting your time, and hereby open the photography exhibition *Grounds* by Akos Czigany.

And now that the formalities are over, why not have a little chat?

Can you guess why I find these photographs particularly intriguing? I'll tell you why. It's because a long, long time ago, I used to live under the same roof as the artist. He was about 10 or 12 years old, and I was perhaps 25. I was in love with his sister. By that time, had already lost his father and his older brother was living in Győr. I was the only adult male living in the huge Buda apartment, alongside four women. Please don't get me wrong. I don't want to suggest that I had any sort of influence, good or bad, on the young teenager with whom I shared the apartment for a few years. You might wonder why I am telling you all this. I am telling you all this because Akos was, how shall I put it, a brilliant child. He was certainly on a par with a somewhat infantile adult, nearing his thirties. He had a peculiar and well-developed sense of humour.

I recall having a lot of laughs.

This is important.

Keep it in mind when you are inspecting his works. Keep in mind humour and laughter. Don't be so serious. Don't take everything to heart. The author is watching you from the photographs. So you better watch out!

I learned so much from the young boy, Akos. I learned how to study. I had never before, and have never since, met anybody who studied with such intensity. He really did immerse himself into Latin, with its grammar, its prefixes and suffixes. In awe, I watched him absorb all that knowledge about tenses, about the nuances of meaning. This is how he studied everything, from Physics to History, and the way he learned to speak English. It had nothing to do with being the best in the class. Quite the contrary, he was the sort of student whom only the best kind of teacher wants to have in the class: immersed, ingenious, cerebral and inquisitive. He was not interested in proving himself, but he was propelled by a genuine interest in the world, which quickly captivated his imagination. From time to time, he would arrive to unexpected conclusions, like genuine researchers and explorers. He followed up on the subject meticulously. He studied and played with a burning intensity.

I remember playing a lot of games with him.

This is something I particularly wanted to tell you, because I find it important to stress his eagerness to play.

I remember being awestruck when I first saw some works from his *Skies* series a few years ago. I can recall seeing the photographs and thinking: "What on Earth does he want with all those microchips?" My first thought was that these were photographs of computer panels and electronic gadgets. To put it differently, I fell for it. I was conned.

By recounting this, I want to remind you of the obvious thing, that photographs are representations of space in two dimensions. Depth is always imaginary. All photographs are flat. However, we know that reality is not. As I was standing there, I was struck by the realisation that I was not looking at flat surfaces. It was an unforgettable experience.

I could almost hear the triumphant laughter of the young boy I once knew.

You might not understand my enthusiasm, because it may seem all too trivial. Any photograph could play the same trick on us if we bear in mind that photographs are flat. This is certainly true. However, it happened to me completely inadvertently, I had no part in it. Besides, this effect is not as apparent when we look at a photograph of something familiar, such as the Parliament from the riverside.

So, having said all this, please remember that we are being toyed with. Watch out! Don't believe your eyes, or on the contrary, believe everything you see. What is a work of Art? The short answer is that Art is what we think is Art. Anything can be regarded as Art in these times. Therefore, I should like to refer to a classical example. Can you recall Picasso's bicycle seat and handlebars that turned into a bull's head? Picasso found those objects and reacted instantly. He added nothing, yet created everything. Similarly, Akos Czigany wants us to believe that his image of the sheep pen or the long warehouse is Art. Or, better, a work of Art.

Shall we believe him?

Of course.

But why? Is it because we see these buildings in a different light? Yes. But wait, no! This is not true – we see the same thing now as ever. We have seen it from the train, the bus or the car a thousand times before, passing by. I saw a similar building yesterday as I was drinking my coffee at a petrol station. Akos does nothing but make us look at familiar things, like a warehouse, a firewall or the entrance to an underground garage. We have seen these things so many times that we don't care to stop and look again. Now we must see it as we would if we did.

So, is it true that all this is Art because the artist adds nothing to it? Certainly, he did not paint on it, write on it, cut it or paste it. What he did do was to make us face reality. This is not a trivial matter, especially as we live our days thinking that we do actually have a keen eye for things.

However, all these considerations are wrong. It may sound good, but it is not true. It is not entirely untrue; however, it is still untrue. We are being toyed with and manipulated again. After all, these images are the result of tremendous work. I am not even talking about technique, masking, shadows, perspective, contrast, plotting angles or determining the amount of exposure.

I have a feeling that we will never be able to see the subject of these works exactly as they are presented here. We either see the tree or the forest, but cannot have it both ways. Our sight cannot process all the visual elements at the same time so a random selection is made with the focus continuously switching. I can easily marvel at the field of corn, or watch the wet light drip off a myriad of long leaves, or behold the soft texture of the field, or scrutinize the delicate drawing of the trees against the background of the sky. I can have it all – just not at the same time. Or, if I do, I need to shut down my mind and use my sight only, to see without interpretations. To see without looking. We have a name for that: staring blindly.

These photographs capture the act of staring blindly.

They let us see what we see when we don't actually look.

Spooky, isn't it?

Let me offer you just a few more thoughts on the *Homes* series. These are the firewalls. Everything I've just told you applies to these as well. These are riddles, so to say. Sometimes we have to look both ways. What is the intention of the photographer? What home is he thinking about? Is it the one behind the wall or the one that used to be right where I, the beholder, stand?

After inspecting the lightning rods, the notes, the billboards, the eaves and the beautiful veins of the paneling, please turn your eyes to the surfaces. Look at the infinite circles left behind by the trowel. The grass, the flowers.

But I need to stop here, or otherwise risk overrating my role. I stop and won't go into the next thing you will surely think of, suggested by the title, *Grounds*. An earlier exhibition was named *Skies*. The sky is visible on several of these new photographs as well. And between the *Grounds* and the *Skies*, lies the horizon, studded with *Homes*. I may even take the liberty of regarding this entire exhibition as the triptych of an altar, where Heaven and Hell flank the horizon which represents the vulnerable realm of Earth. Earth, which can be destroyed. Exhibited in a separate space, the only coloured photograph in the exhibition reflects on this vulnerability, amplified by human wisdom and destructive ingenuity. The empty, or nearly empty, pages of a book from 1947. Here and there, there are fragments of texts, maps and graphs of bombings.

A bomb belongs to both the sky and the ground – but I don't want to expound on this topic any further. The garage exits, these heavy, looming concrete and steel gates gape like corridors leading straight to Hell. Also, notice that there are no people in the photographs. Everything is about us and built by us, people. Still, there is nobody to see, as if suggesting that the road will surely come to an end. And at the end of the road, there will be a couple of gates. One will lead up, and one will lead down. Am I going to be judged? Will I be free to choose? I don't know. The answer is not in the photographs. It is inside us, the viewers.

Delivered at the opening ceremony of Akos Czigan's exhibition, 'Grounds', in the Várfok Gallery, Budapest, on 1st December, 2016.

Zarándoklat | *Pilgrimage*
2015, archival pigment inkjet print
A: 60x60 cm (x8) – Ed. 2
B: 29,7x29,7 cm (x8) – Ed. 5

CZIGÁNY Ákos

1972, Budapest

Tanulmányok | *Studies*

1990-1995 Eötvös Loránd Tudományegyetem, Bölcsészettudományi Kar | *Eötvös Loránd University, Faculty of Humanities*, Budapest [H]

Válogatott egyéni kiállítások | *Selected solo exhibitions*

- 2016 Földek | *Grounds, Várfook Galéria*, Budapest [H]
Vissza | *Back*, Magyar Fotográfiai Múzeum | *Hungarian Museum of Photography*, Kecskemét [H]
Dobozember | *The Box Man* [Néma Júliával | *with Julia Néma*], Művészetek Háza | *House of Arts – Várgaléria*, Veszprém [H]
- 2015 In Viaggio con Darwin, Galleria Parmeggiani, Fotografia Europea 2015, Reggio Emilia [I]
- 2014 Aufhebung, Galerie BRAUBACHfive [Néma Júliával | *with Julia Néma*], Frankfurt am Main [D]
Genesis | *Genesis, Várfook Project Room*, Budapest [H]
A művészet fényei | *The Lights of Art*, Magyar Fotográfusok Háza – Mai Manó Ház | *Hungarian House of Photography – Mai Manó House*, Budapest [H]
- 2013 A művészet fénye | *The Light of Art – Rómer Flóris Művészeti és Történelmi Múzeum*, Esterházy-palota | *Esterházy Palace*, Győr [H]
- 2012 SuperFlash Store, Torino [I]
The Others Fair (NOPX | limitededitionpics), Torino [I]
Skies, NOPX | limitededitionpics, Torino [I]
Erleuchtung, Galerie BRAUBACHfive, Frankfurt am Main [D]
A művészet fénye | *The Light of Art*, Szent István Király Múzeum | *King St. Stephen Museum*, Székesfehérvár [H]
Az ihlet tere | *The Space of Inspiration* [Néma Júliával | *with Julia Néma*], Tihanyi Bencés Apátság Galériája | *Gallery of Benedictine Abbey*, Tihanyi [H]
- 2011 Darwin Online, Nessim Galéria, Budapest [H]
Ciel (installáció | *installation*), Studio Eric Lenoir, Charteville-Mézières [F]
Darwin Online, NOPX | limitededitionpics, Torino [I]
Egek | *Skies*, Institut Français, Budapest [H]
- 2010 Lucien Hervé és Rodolf Hervé-díj 2010 | *Lucien Hervé and Rodolf Hervé Prize 2010* [Alexis Cordesse-szel | *with Alexis Cordesse*] - École Spéciale d'Architecture, Paris [F]
B. fölött az ég | *Der Himmel über B.*, Nessim Galéria, Budapest [H]
Trió | *Trió* [Robitz Anikóval | *with Anikó Robitz*], Nessim Galéria, Budapest [H]
- 2008 Szabályok | *Rules*, Jókai Club, Budapest [H]
- 2007 Tetőtéri Galéria | *Attic Gallery*, Pannonhalma [H]

Válogatott csoportos kiállítások | *Selected group exhibitions*

- 2016 Polish(ed) Hungarian, Galeria Apteka Sztuki, Warsaw [PL]
Echoes: City, Society, Conflict & Self in Hungarian Photography, Alma Gallery, New York [USA]
Nemzeti Szalon 2016 – Képek és pixelek: Fotóművészet és azon túl | *National Salon 2016 – Pictures and pixels: Photographic art and beyond*, Műcsarnok | *Kunsthalle*, Budapest [H]
art KARLSRUHE 2016 [Várfook Galéria], Karlsruhe [D]
13 Mirrors: Contemporary Hungarian Photographers, Prospektó Galerija, Vilnius [LT]
- 2015 Várfook 25, Várfook Galéria, Budapest [H]
Art Market Budapest [Várfook Galéria], Budapest [H]
Ornamentika-értelmezések a kortárs képzőművészetben 1990–2015 | *Interpretations of Ornament in Fine Arts Today (1990–2015)*, Várfook Galéria, Budapest [H]
Lichtbild und Datenbild: Spuren Konkreter Fotografie, Museum im Kulturspeicher Würzburg [D]
art KARLSRUHE 2015 [Várfook Galéria], Karlsruhe [D]
- 2014 Kortársak: gyűjtők és művészek | *Contemporaries: Collectors and Artists* Új Budapest Galéria, Budapest [H]
Art Market Budapest 2014 [Várfook Galéria], Budapest [H]

- 2014 2. Vienna PhotoBook Festival 2014, Brotfabrik Wien [A]
Ciel, Fondazione 107, Torino [I]
- 2013-2014 Im Brennpunkt | Focus of Attention - Europäischer Architekturpreis 2013 kiállításorozata | *touring exhibitions* [Deutsches Architekturmuseum, Frankfurt am Main; KAZimKUBA, Kassel; Galerie des ÖÖ Kunstvereins, Linz; vhs-photogalerie, Stuttgart; Wissenschaftspark Gelsenkirchen; Museum of Estonian Architecture, Tallinn]
- 2013 Magyar fotóművészet az új évezredben | *Hungarian Art Photography in the New Millennium (2000–2013)*, Magyar Nemzeti Galéria | *Hungarian National Gallery*, Budapest [H]
Fotójátka, 7th International Festival of Photography, Prague – Brno – Ceské Budejovice [CZ]
1. Vienna PhotoBook Festival 2013, Brotfabrik Wien [A]
Löffler Béla Múzeum, Kosice [SK]
SetUp Fiera d'arte contemporanea indipendente, Bologna [with NOPX | limitededitionpics, Torino] [I]
- 2012 Fiatalkor Fotóművészeti Stúdiója: Progresszív útkeresések | *Studio of Young Photographers: Progressive inquires*, Magyar Fotográfiai Múzeum | *Hungarian Museum of Photography*, Kecskemét [H]
Air, Claustra de Saint-Merry, Paris [F]
Csók István Képtár, Székesfehérvár [H]
Traces, The Empire Project, Taksim, Istanbul [TR]
FRAME011 pályázat díjnyertes művei | *touring exhibition of awarded works of FRAME011 international competition* - Leica Gallery, Prague [CZ]; 4AM Gallery of Architecture, Brno [CZ]; Fotóhónap | *Month of Photography*, Bratislava [SK]
- 2011 Eurart Project Pop-Up Show, Roodkapje, Rotterdam [NL]
Geomix 2.0, B55 Kortárs Galéria, Budapest [H]
Context, L. A. Galerie Lothar Albrecht, Frankfurt am Main [D]
Vektorok | *Vectors*, Nessim Galéria, Budapest [H]
- 2010 Contemporary Istanbul [TR]
C. A. R. Contemporary Art Ruhr, Essen [D]
Tri aspekti, Galerie 4, Cheb [CZ]
Hiány | *Absence*, Nessim Galéria, Budapest [H]
- 2007 Marianne Brandt Contest, Saxon Museum of Industry, Chemnitz [D]
Agitato Gallery, Genf [CH]

Díjak, ösztöndíjak | *Awards, Scholarships*

- 2015 & alkotói támogatás, NKA Vizuális Művészeti Kollégium |
- 2013-2014 grant of National Cultural Fund, Visual Arts Department
- 2013 Europäischer Architekturpreis - Preis – elismerés (döntős hely) | *recognition (finalist)* [D]
- 2011 FRAME011 – 2. díj és a prágai Leica Galéria különdíja | *2nd Prize and Special Prize of Leica Gallery Prague*, Brno [CZ]
Artist in Residence Program, Frankfurt am Main [D]
- 2010 Lucien Hervé és Rodolf Hervé-díj | *Lucien Hervé and Rodolf Hervé Prize*, Paris [F]
International Photography Awards [3. hely | *3rd Place and Honorable Mention*]
- 2009 Fotóporta portfolió konzultáció | *Fotóporta portfolio review (különdíj | special prize)*, Budapest [H]

Munkái közgyűjteményekben | *Works in Public Collections*

Magyar Fotográfiai Múzeum | *Hungarian Museum of Photography*, Kecskemét [H] • Szent István Király Múzeum | *King St. Stephen Museum*, Székesfehérvár [H] • Kortárs művészeti gyűjtemény, Bencés Főapátság | *Contemporary Art Collection of Benedictine Abbey*, Pannonhalma [H] • Kortárs művészeti gyűjtemény, Manréza Spirituális és Kulturális Központ | *Contemporary Art Collection of Manréza Spiritual and Cultural Center*, Dobogókő [H] • Deutsches Architekturmuseum, Frankfurt am Main [D]

Várfok Galéria Csoport | Várfok Gallery Group
Várfok Galéria, Várfok Project Room, Galéria19

Tulajdonos | Owner:
SZALÓKY Károly

Művészeti vezető | Gallery Director:
KOVÁCS Krisztina

Művészettörténészek | Art historians:
DILLMANN Vanda, KOVÁCS Krisztina

Várfok Galéria | Várfok Gallery

H-1012 Budapest, Várfok u. 11.
 Tel/Fax: +36.1213 51 55
 Tel.: +36.1489 39 20
 Mobil | Cell: +36. 30. 562 2772
 email: galeria@varfok-galeria.hu
 web: www.varfok-galeria.hu

Nyitva | Open:
 kedd - szombat | Tuesday - Saturday: 11 - 18

Várfok Project Room

H-1012 Budapest, Várfok u. 14.
 Mobil | Cell: +36. 30. 846 2998
 email: galeria@varfok-galeria.hu
 web: www.varfok-galeria.hu

Nyitva | Open:
 kedd - szombat | Tuesday - Saturday: 11 - 18

Galéria19 | Gallery19

Szabadtéri kiállítófelület a Várfok utca páros oldalán (I. kerület, Budapest).
 Éjjel-nappal megtekinthető.
 Open-air exhibition on the even numbered side of Várfok street
 (Ist district, Budapest). Open to the public day and night.

Megközelítés | Directions:

A Várfok utca megközelítése a Széll Kálmán (korábban Moszkva) térről gyalog a legegyszerűbb, vagy a 16, 16A, illetve 116-os (Várbusz) busszal 1 megálló | *The easiest way to get to Várfok Street is to walk up from Széll Kálmán square (former Moszkva tér) or take Bus 16, 16A, or 116 (Castle Bus) for 1 stop.*

A következő módokon juthat el a Széll Kálmán térre | *Here are the options to get to Széll Kálmán square:*
 Metro 2 • villamos | tramway: No 4, 6, 56, 56A, 59, 59A, 61 • busz | bus: No 5, 16, 16A, 116, 21, 21A, 22, 22A, 22E, 39, 91, 102, 128, 129, 139, 149, 155, 156, 222

Parkolási lehetőség a Várfok Galériához közel, ahogy a térképen jelezve. | *There is parking possibility close to Várfok Gallery as indicated on the map.*

Állandó partnereink | Our permanent Partners:

ÁNY BIZTONSÁGI NYOMDA NYRT. • BORTÁRSASÁG • HOTEL CASTLE GARDEN • PIARSOFT WEBTECHNIKA •
 SZENT GAÁL PINCÉSZET • VISUS GRAFIKA • VÖRÖS ÉS FEHÉR KERESKEDŐHÁZ (www.vorosfeher.hu) -
 Tokajicum Borház és Szent Gaál borok • ZIEGLER OSTYA

